

syteckiej, sięgającej XV wieku.

Drugi ważny nurt naszej wspólnej tradycji stanowił ścisłe braterstwo broni w walce o wyzwolenie narodowe i społeczne. Mówca wspominał o polskich i węgierskich jakobinach, o Kossuthcie, Bemie i Petoefim, o współdziałaniu pierwszych węgierskich i polskich marksistów, o udziale Polaków w obronie Węgierskiej Republiki Rad i opiece, jaka znalazła na Węgrzech Polacy w czasie drugiej wojny światowej. Ukoronowaniem tych znakomych tradycji — oświadczył H. Jabłoński — jest wspólna walka rewolucyjna o zbudowanie socjalizmu w naszych krajach.

Oba te nurty naszej tradycji możemy i musimy złączyć w jedną całość, aby nauka w naszych krajach lepiej służyła dobru naszych narodów, dobru socjalizmu, dobru ludzkości.

Mówca stwierdził, że Polacy i Węgrzy mają pełne prawo żywić ambicję wykazania jak stara, ponad tysiącletnia przyjaźń narodów nabiera we współczesnych socjalistycznych warunkach nowych treści, gdyż nie nas nie dzieli, a łączą wspólna ideologia, te same pragnienia i ideały.

Wystąpienie przyjęła sala gorącą owacją.

KOMUNIKAT POLSKO-WĘGERSKI

Przywódcy Polski i Węgier oświadczyli w sobotę, że istnieje dalsze możliwości rozszerzenia i pogłębienia współpracy gospodarczej, wymiany towarowej i kooperacji między oboma krajami, zwłaszcza w przemyśle, chemii, motoryzacji, elektronice, elektrotechnice i elektronice, w hutnictwie, budownictwie i rolnictwie.

Komunikat ogłoszony w sobotę wieczorem na zakończenie 4-dniowej oficjalnej wizyty przyjaźni przewodniczącego Rady Państwa PRL, członka Biura Politycznego KC PZPR Henryka Jabłońskiego na Węgrzech stwierdza, że podczas rozmów podkreślono także za interesowanie w rozszerzeniu działalności istniejących wspólnych przedsiębiorstw, w nowych wspólnych przedsięwzięciach i we współpracy w dziedzinie wydobywania i przetwarzania surowców.

Obie strony oceniły pozytywnie całokształt dotychczasowego rozwoju współpracy politycznej i gospodarczej, kulturalnej i naukowo-technicznej między oboma krajami. Wyraziły zainteresowanie w dalszym wzajemnym rozwoju stosunków we wszystkich dziedzinach.

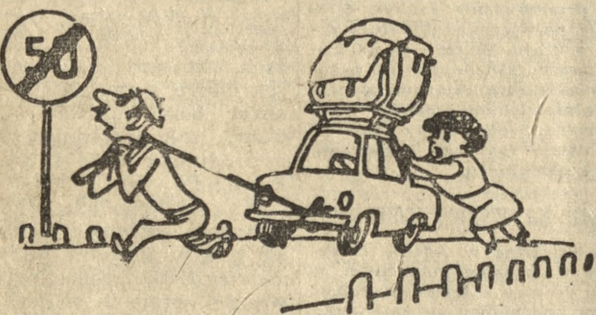
Henryk Jabłoński przebywał na Węgrzech od 1 listopada na zaproszenie przewodniczącego Rady Prezydialnej Węgier Pála Losoncziego. Komunikat przypomina, że podczas

Poprawa stosunków między Kairem a Bonn

Ambasador NRF w Egipcie, dr Hans Georg Steltzer złożył w sobotę listy u wierzytelności w Kairze na ręce wiceprezidenta Husajna el-Szafiego. Fakt ten nowożeńczo świadczy o poprawie stosunków między Kairem a Bonn.

Steltzer jest pierwszym ambasadorem NRF w Egipcie od 1965 roku, kiedy nawiązanie stosunków dyplomatycznych między NRF a Izraelem skłoniło Kair do zerwania stosunków z NRF. Stosunki te przywrócono w lecie bieżącego roku. (PAP)

HUMOR I SATYRA

— Skończyło się ograniczenie szybkości. Teraz już możemy przyspieszyć!

Dobra praca – dobre wyniki

Już niewiele dni dzieli nas od zakończenia 1972 r., w którym gospodarka nasza — podobnie jak w roku 1971 — odnotowała szereg sukcesów i włączyła dynamikę rozwoju. Każdy też dzień przynosi nowe wartości w różnych dziedzinach życia gospodarczego i wskazuje, że nie powiedzieliśmy jeszcze ostatniego słowa, że stać nas na więcej.

Korespondenci PAP, obserwując na gorąco zjawiska gospodarcze i społeczne na swym terenie, informują codziennie o nowych osiągnięciach załóg, o atmosferze dobrej roboty, która nasila się i obejmuje coraz szersze kręgi ludzi.

Mimo bardzo trudnych warunków atmosferycznych, gęstej mgły i silnych wiatrów nie słabnie tempo przeładunków w zespole portowym Szczecin-Swinoujście. Znakomite rezultaty uzyskują szczecińscy dokerzy, utrzymując się w ścisłej czołówce załóg, realizujących dodatkową produkcję w ramach akcji „20 miliardów”. Po rekordowych przeładunkach węgla w październiku, padł tu obecnie dobowy

Reforma władz terenowych

Ostateczna redakcja proponycji poprawek do projektów ustaw

W dniach 3 i 4 bm. odbyły się kolejne posiedzenia międzykomisyjnego zespołu poselskiego powołanego przez komisję: Prac Ustawodawczych, Rolnictwa i Przemysłu Spożywczego oraz Spraw Wewnętrznych i Wymiaru Sprawiedliwości dla rozpatrzenia rządowych projektów ustaw o reformie władz terenowych.

Obrodam przewodniczył poseł Jerzy Bafia (PZPR).

Zespół rozpatrzył szczegółowo przepisy rządowych projektów ustaw, ustosunkował się do uwag zgłoszonych w czasie dyskusji na wspólnym posiedzeniu komisji: Prac Ustawodawczych, Rolnictwa i Przemysłu Spożywczego oraz Spraw Wewnętrznych i Wymiaru Sprawiedliwości w dniu 30 października br. oraz ustalił ostateczną redakcję propozycji poprawek, które zostaną przedstawione do zatwierdzenia na wspólnym posiedzeniu komisji w dniu 11 bm. (PAP)

rekord przeładunków. W ciągu jednego dnia przeładowano 83.467 ton towarów, w tym 54.456 ton węgla. Poprzedni najlepszy wynik uzyskany przez szczecińskich dokerów (23 marca br.) wyniósł 78.347 ton.

Hale fabryczne Nadodrzańskich Zakładów Przemysłu Metalowego „Zastal” w Zielonej Górze opuścił 4 bm 100-tysięczny wagon towarowy, który jest równocześnie 75-tysięczną jednostką taboru wyprodukowanego tutaj dla kolejnictwa ZSRR. Jubileuszowy wagon typu 903-KA z nowo uruchomionej serii, przekazany został radzieckiemu odbiorcy, podczas uroczystego spotkania załogi „Zastalu” z delegacją radziecką, na której czele stał Generalny Konsul ZSRR w Poznaniu — Nikołaj Talyzin.

O dobrej organizacji pracy, postępie technicznym i koncentracji wydobywa świadczą znakomite rezultaty w robotach górniczych uzyskane ostatnio przez produkującą brzoły pracy socjalistycznej w kopalniach „Bolesław Śmiały” i „Murcki”. 100-osobowa brygada oddziału KG-1 w kopalni „Bolesław Śmiały” wydrążyła w ciągu ostatnich 3 miesięcy (79 dni roboczych) 2.303 m chodnika kamiennowęglowego o przekroju 10 m kw. O 95 m przekroczone pierwotne zobowiązanie. Wynik ten jest 11 z kolei rekordem górniczym uzyskanym w ciągu ostatnich 10 lat. W jednej z najstarszych polskich kopalń „Murcki” 120-osobowy zespół drążący metodą szybkościową chodnik kamiennowęglowy uzyskał miesięczny postępowy wynoszący 1045 m. Wyśięk górników przyniesie w efekcie przyspieszenie o 8-miesięcy terminu oddawania do ruchu głównej magistrali taśmowej w kopalni „Murcki” co pozwoli na zwiększenie wydobycia z tej kopalni o półtora tysiąca ton węgla na dobę.

Obchodząca 20-lecie istnienia Wytwórnia Urządzeń Chłodniczych w Dębicy otrzymała w sobotę swą pierwszą filię, usytuowaną w pobliskim miasteczku — Pilźnie. Dzięki przekazaniu do eksploatacji tego obiektu, zdolność wytwórni cza dębickiej fabryki — już dziś potentata w produkcji urządzeń chłodniczych, przede wszystkim dla okrętownictwa i przemysłu spożywczego — ulegnie znacznemu zwiększeniu.

Również w sobotę przekazała no do eksploatacji jedną z większych inwestycji przemysłowych Białostockiej — Zakłady Stolarski Budowlanej w Sokółce. Obiekt ten wytwarzać będzie rocznie około 800 tys. m kw. stolarski, głównie gotowych drzwi i okien dla potrzeb budownictwa mieszkaniowego.

Cenny wkład w postaci 90 tys. dodatkowych megawatogodzin energii elektrycznej wniosła w „banku 20 miliardów” u progu jesienno-zimowego.

Delegacja kombatanów francuskich przebywała w Polsce

W dniach 30 października — 4 listopada br. przebywała w Polsce, na zaproszenie ZG ZBoWiD, delegacja francuskich kombatanów — przedstawicieli Stowarzyszenia Wolnych Francuzów („Association France Libre”).

Goście odbyli spotkania z przedstawicielami polskiego środowiska kombatanckiego. Zapoznali się także z działalnością ZBoWiD, a także z wieloletnią Warszawą, Kraków i Katowice.

Francuskich gości przyjął minister ds kombatanów — gen dyw Mieczysław Grudzień oraz prezes ZG ZBoWiD — Stanisław Wronski. (PAP)

wego szczytu załoga elektrowni „Turów”. Uzyskano je dzięki skróceniu o 20 dni planowych remontów bloków energetycznych.

Załoga Zakładów Azotowych w Tarnowie postanowiła wyprodukować ponad plan tegoroczny dodatkowe wyroby chemiczne wartości około 130 mln zł. Zamierza ona dostarczyć m. in. dodatkowo 25 tys. ton saletraku, zmniejszyć im port kaprolaktamu krystalicznego o 1 tys. ton oraz powiększyć eksport siarczanu amonu o około 4 tys. ton. Podjęcie takiej decyzji było możliwe dzięki znacznemu przekroczeniu zadań planowych w ciągu 3 kwartałów br. oraz opracowaniu programu maksymalnego wykorzystania urządzeń produkcyjnych i skracania cykli remontowych.

PAP

Gigantyczne zwierciadło

Dokończenie ze str. 1

systemy energetyczne, przekształcające energię słoneczną i przekazujące ją na Ziemię w postaci silnego promieniowania, które z kolei można przetworzyć w energię elektryczną. Szatałow informuje, że w roku bieżącym Związek Radziecki wprowadził na orbity okołoziemskie i inne 78 obiektów kosmicznych. Ponieważ środki kosmiczne pozwalają rozwiązywać wiele zadań bardzo ważnych dla ludzkości, działalność państw w Kosmosie staje się coraz bardziej istotną częścią składową stosunków międzynarodowych.

ZSRR jest inicjatorem szerokiej współpracy międzynarodowej w badaniu i pokojowym wykorzystaniu przestrzeni kosmicznej. Radzieckie rakiety — pisze Szatałow — wynoszą na orbity okołoziemskie aparaturę naukową, skonstruowaną w Bułgarii, NRD, Czechosłowacji i w innych krajach socjalistycznych. Kraje członkowskie RWPG wspólnie prowadzą badania środowiska kosmicznego i atmosfery, prace w zakresie biologii i medycyny kosmicznej, a także rozwiązują problemy w łączności dalekosiężnej i meteorologii. Pomyślnie rozwija się współpraca radziecko-francuska. Osiągnięto również porozumienie z USA, przewidujące eksperymenty z łączeniem na orbicie okołoziemskiej statków „Sojuz” i „Apollo”.

PAP

W Wietnamie Południowym

„Trzecia siła” aktywizuje swą działalność

Dowodem coraz większej aktywizacji działalności zarówno ugrupowań, jak poszczególnych osobistości, które zamierzają odegrać rolę w ramach tzw. „trzeciej siły” przewidywanej przez porozumienie o przerwaniu wojny i przywróceniu pokoju w Wietnamie, jest konferencja prasowa, jaką zorganizował w Paryżu przewodniczący Stowarzyszenia Buddyistów Wietnamskich na Obczyźnie, mnich Then Chau.

Od końca września stoi on na czele zdecydowanie politycznej, a nie religijnej grupy osobistości południowowietnamskich, przebywających na emigracji w Paryżu. W ich też imieniu Then Chau złożył oświadczenie, w którym poparł porozumienie DRW — USA, ponieważ odpowiada ono w ogólnych zarysach aspiracjom ludności południowowietnamskiej. Wysunął też następujące zastrzeżenia:

— porozumienie nie określa losu ponad 200 tys. więźniów politycznych, w tym znacznej części członków opozycji południowowietnamskiej;

— nie przewiduje odejścia Nguyen Van Thien, który jest głównym przeciwnikiem pokoju

Mimo tych zastrzeżeń Then Chau domagał się natychmiastowego podpisania porozumienia przez rząd USA, niezwłocz

ZBoWiD-owcy na temat

50-lecia ZSRR

Dzisiejsze (5 bm.) plenarne zebranie Zarządu Okręgu Związku Bojowników o Wolność i Demokrację w Poznaniu, poświęcone będzie głównie 50-leciu ZSRR. Na ten temat wygłoszony zostanie referat. Zebranie rozpocznie się o godz. 10 w Sali Błękitnej Pałacu Kultury przy ul. Czerwonej Armii 80/82. (a)

Tydzień czynów ZMS

Realizując zadania wytyczone przez wielkopolską organizację ZMS przed V Zjazdem tej organizacji, Plenum ZW ZMS w Poznaniu 2 bm. podjęło uchwałę, aby dni od 5 do 12 bm. ogłosić Tygodniem Czynów Społecznych i Produkcyjnych członków Związku w naszym regionie. W tym czasie każdy ZMS-owiec podejmie jakąś inicjatywę społeczną lub produkcyjną. Praca młodych w niedzielę 12 bm. przebiegać będzie pod hasłem „Wielkopolska Młodzieżowa Niedziela Czynów Produkcyjnych”. (mb)

Metodyka oprowadzania wycieczek polonijnych

Dziś, 5 bm., w Sali Malinowej poznańskiego Pałacu Działalności przy Starym Rynku rozpocznie się trzydniowe seminarium, dotyczące metodyki oprowadzania wycieczek polonijnych.

W trakcie sympozjum zorganizowanego przez Koło Przewodników przy oddziale poznańskich PTKK oraz Towarzystwa Łączności z Polonią Zagraniczną, przedyskutowane zostaną m. in. formy i metody działalności TLPZ oraz zaprezentowane problemy towarzystw polonijnych w NRF, USA i Australii. Uczestnicy sympozjum zwiędzą również najważniejsze zabytki naszego miasta. (ask)

Nowoczesność dla budownictwa

Omówieniu krajowych i zagranicznych nowoczesnych rozwiązań instalacji przemysłowych i urządzeń elektrycznych — przede wszystkim w budownictwie — poświęcona była zakończona 4 bm. w Poznaniu dwudniowa Ogólnopolska Konferencja Naukowo-Techniczna. (—)

Pierwsza uczestniczka VI MKS przybyła do Poznania

Wczoraj przybyła do Poznania pierwsza uczestniczka VI Międzynarodowego Konkursu Skrzypcowego im. H. Wieniawskiego. Jest nią Japonka Machie Oguri. 24-letnia Japonka rozpoczęła grać na skrzypcach w wieku 4 lat. Jest laureatką wielu konkursów, m. in. koncertowała już w Europie (w tym także w Polsce). Obecnie jest asystentką w Wyższej Smyczkowej Szkole Muzycznej Toho. (ms)

Misja A. Osmana

pod znakiem zapytania

Czołowa partia opozycyjna Maroka — Istiklal (Partia Niepodległości) ogłosiła w sobotę, iż nie deklaruje swoich przedstawicieli do rządu, którego sformowanie nowożytność szwagrowi królewskiemu, Ahmedowi Osmanowi. Przewodnicząc Partii, Allal el-Fassi oświadczył, że Maroko „przeżywa poważny kryzys” i potrzebuje „jednolitego rządu, który odpowiadałby dążeniom narodu”.

Obserwatorzy w Rabacie oczekują, że Inna partia opozycyjna — Narodowy Związek Sił Ludowych (UNFP) także nie zgodzi się na udział w rządzie. W tej sytuacji misja Ahmeda Osmana, któremu król zalecił pozyskanie do współpracy partii opozycyjnych — stoi pod znakiem zapytania. (PAP)

Pomnik-mauzoleum 23 Bakijevich Komissary w stolicy Azerbejdżańskiej SRR — Baku. CAF — TASS

55 rocznica Wielkiego Października

Nad ujarzmioną Angarą

7 listopada, jak każdego roku przed frontem Mauzoleum Lenina przejdą nienagannym szykiem reprezentacje szkół oficerskich i jednostki różnych rodzajów broni. Defilować będą czołgi, działa, amfibie i rakiety, a później kolorowy korowód sportowców, dzieci, robotników moskiewskich fabryk.

Tegoroczna manifestacja na Placu Czerwonym będzie w związku z 50-leciem utworzenia państwa radzieckiego jeszcze bardziej okazała niż w roku ubiegłym. Plac Czerwony zapelnia goście z wielu krajów świata, ciekawie zerkający na trybunę honorową, robiący zdjęcia najnowszych rakiet i czołgów.

Rewolucja Październikowa, Wielki Październik, wystrzał „Aurory”, szturm Pałacu Zimowego... Ileż razy myślę o tych znanych i świętych dla milionów symbolach wydarzeń, gdy w swoich dziennikarskich podróżach zwiedzam muzea historyczne w różnych zakątkach Związku Radzieckiego. Przeglądam się starym fotografiami i dokumentom. Wasilij Czapajew i Siergiej Łazo, Kliment Woroszyłow i Sergo Ordżonikidze. Dzieje ludzi różnych narodowości, porażki i zwycięstwa. Długie rajdy partyzanckie. Krew, dym i łączące ich wszystkich hasło: „Za władzę Rad” — to też była Rewolucja Październikowa. A ileż w tym panteonie żołnierzy Października imion i nazwisk polskich, obok największych — Dzierżyńskiego, Marchlewskiego...

W muzeum jakukim honorowe miejsce zajmuje np. Apolinary Rydzyński, który na czele niewielkiego oddziału komunistów wyprowadził z Lenu z Irkucka, aby Jakucję uczynić radziecką. W Taszkencie na pierwszym planie pom-

nika ku czci zamordowanych komisarzy stoi wykuta w kamieniu postać Władysława Fiegelskiego, pierwszego przewodniczącego Rady Komisarzy Ludowych Turkestanu. Jakże często zresztą spotykam tu polskie nazwiska komisarzy, dowódców, członków rad robotniczych i żołnierskich.

Lecę z Irkucka do Bracka, pod skrzydłami samolotu ciągnie się niezmierzone morze tajgi, a mój sąsiad Borys Niesdaskowski, obecnie pracownik irkuckiego komitetu partii, opowiada: —

Od stałego korespondenta w Moskwie

Kiedy Komsomol ogłosił zaciąg ochotniczy na budowę brackiej, elektrowni, rzuciłem studia w Leningradzie, spakowałem walizkę i wraz ze swoją dziewczyną przyjechalismy do Irkucka. Powiedziano mi, że „od zaraz” są dwa miejsca. Jedno do ciężkiej pracy w tajdze w Bracku i drugie, lżejsze, czystsza praca nad Leną. Zdecydowałem się. Ja pojechałem w tajgę, moja dziewczyna 2 tysiące km dalej na północ.

Borys snuje swoją opowieść o tym, jak pracowali przez 20 godzin na dobę, jak spali w namiotach podczas mrozu i śniegu, jak zorganizował brygadę takich jak on ochotników, z której każdy codziennie na każdym kilometrze budowy sprawdzał siebie w działaniu.

Stoję na zaporze pracującej już pełną siłą 18 generatorów brackiej elektrowni, patrzę na szumiące wody Angary i przez wody wysokiego napięcia, które doprowadzają prąd do

różnych zakątków Syberii. Inny mój znajomy z tej podróży, Sasza Gurewicz mówi:

— Tam w dole pracowałem w 1955 roku przy układaniu betonu. Kiedy przyjechałem tutaj z grupą komsomolskich ochotników z Lwowa, myślałem, że nie dam rady. Tajga, mroź, namioty, a latem komary i muszki, na które nie było ratunku. Nie masz pojęcia, co znaczy to mikroskopijne świnstwo, kiedy smarowało się chleb masłem, to wyglądał jakby jednocześnie kładł się na kanapkę czarny kawior. Ale przyzwyczailismy się. Nasza brygada była jedną z lepszych i bardziej zgranych brygad na budowie. Dzisiaj większość moich kolegów to znani fachowcy w Bracku i Irkucku.

Sam Sasza Gurewicz jest przedstawicielem Agencji Prasowej „Nowosti” na Brack, zagorzałym patriotą swego miasta i elektrowni, w której, jak mówi, ma częstą swego życia. Zna kilka języków, w tym polski, ma żonę i dzieci i nieduże mieszkanie w dzielnicy elektryków. Gdyby trzeba było — mówi — pojechałbym na budowę następnej elektrowni i zaczął żyć od nowa.

— Co was pcha do tej ciężkiej pracy w mrozie, komarach i namiotach — pytam. Przecież nikt was do tego nie zmusza?

Nie rozumiem takich pytań, widząc we mnie przedstawiciela tego pokolenia, które już zrobiło swoje i marzy o miękkich pantoflach. — Patrz dookoła — mówią.

Więc patrzę i słucham. Widzę gigantyczną zaporę bracką i ciągnące się za nią syberyjskie lasy. Słyszę obok wspomnienia pionierów tej budowy, którzy urodzili się w latach 50-tych i widzę ujarzmioną Angarę.

To też jest Rewolucja Październikowa.

REMIGIUSZ SZCZESNOWICZ

Co utrudnia dobry wypoczynek?

Jeszcze w 1970 roku kulały sprawy z organizowaniem bazy dla wypoczynku pracowników wielkopolskich fabryk i przedsiębiorstw produkcyjnych. Zeszły rok przyniósł poprawę.

Po pierwsze — znalazły się limity finansowe, pozwalające podejmować pewne przedsięwzięcia.

Po drugie — ukazał się znany list Sekretariatu KC PZPR pobudzający do zwiększenia troski o sprawy socjalno-bytowe załóg, w tym także wypoczynku.

List stworzył klimat, w szeregu przypadków pomógł ruszyć pewne od dawna już zamknięte i zapomniane sprawy. W ślad za nim nie poszły jednak odpowiednie zarządzenia wykonawcze. Wyłaniać się zaczęły rozmaite trudności.

W spisie wielu zakładów z tzw. priorytetem w zakresie poprawiania warunków socjalno-bytowych, znalazło się siedem przedsiębiorstw wielkopolskich. Są to: Zakłady „H. Cegielski”, Węzeł Kolejowy PKP-Poznań, „Pomet”, ZNTK — Ostrowie, WSK-Kalisz, zespół Pątnów — Adamów — Konin oraz Kopalnia Konin. Tym zakładom przyznano większe kwoty, co ułatwiło w licznych sytuacjach realizację przedsięwzięć. Ze względu wszakże na priorytet spraw produkcyjnych, także w wymienionych zakładach nie wszystko działało się i przebiegało zgodnie z wytycznymi. Po prostu — nadal sprawy wypoczynku zajmują dalsze miejsce. Dotyczy to (według informacji zasięgniętych w WKZZ) m. in. ZNTK w Ostrowie i WSK w Kaliszu.

Jeszcze inaczej mają się sprawy rekreacji w mniejszych zakładach, gdzie i brak funduszy, i często w ogóle jeszcze zrozumienia dla problemu regeneracji sił pracowników przez należyty wypoczynek, właściwie spędzony urlop. Aby sytuację poprawić, słusznie dążyć do integracji, do koncentracji funduszy i jednocześnie wysiłków. Wiadomo — wspólnie można więcej zdziałać niż w pojedynkę. Ale i w tych przypadkach rzecz nie jest prosta. Z braku odpowiednich normatywnów prawnych i przepisów, zakłady pracy bardzo opornie godzą się na wspólne z kimś działania. Powstają kwestie sporne (np. co do finansowania i późniejszego użytkowania czy konserwacji urządzeń). Te różne opory trudno niekiedy przełamać.

Podobne przeszkody występują na drodze innych organizatorów bazy wypoczynkowej — powiatowych komitetów kultury fizycznej, sportu i turystyki czy terenowych o-

środków sportu, turystyki i wypoczynku. Dyskusje na temat posiadanych kompetencji czy zarządzania danym terenem, na którym ma stanąć np. wspólny obiekt, bądź „wyrószyć” wspólny ośrodek wczasowy lub campingowy, przeciągające się wyściskiwanie jednego na drugiego — oto naj-

częściej występujące zjawiska. Tutaj wysiłki WKZZ czy WKKFIT niewiele się zdają, jeśli władze terenowe nie potrafią rozwiązać we własnym zakresie, przy wspólnym porozumieniu rozmaitych zagadnień spornych. Często zdarza się, że teren czeka na instrukcje i polecenia ogórne, nie próbując podjąć inicjatywy własnej, ruszyć konceptem, przedstawić samemu konkretny projekt i samemu go realizować.

przeszkody Z DROGI

Od grudnia roku 1970 w wielu dziedzinach naszego życia nastąpiły radykalne zmiany. Kraj wkroczył na drogę szybszego rozwoju społeczno-ekonomicznego. Poprawiły się w sposób wyraźny odczuwalny warunki pracy i życia.

Wkrótce minie pierwszy rok realizowania programu dalszego rozwoju Polski, programu uchwalonego przez VI Zjazd PZPR. „PRZESZKODY Z DROGI” — to seria publikacji „GŁOSU”, poświęcona ukazaniu tego, co już zostało zrobione, a także temu, jakie przeszkody należy usunąć, by „wydłużyć krok”, dokonać więcej.

Licząc się każda godzina efektywniejszej pracy, inicjatywa, każdy dobry pomysł.

Odmienne zjawisko to znów nieszczytny stosunek do obiektów już istniejących, zagospodarowanych, czynnych. To z kolei przynosi szkody w postaci niezadowolonych użytkowników — turystów i wczasowiczów; rzuca niepotrzebny cień na opinie tych, którzy uprzednio zasłużyli na słowa pochwały za dobrą inicjatywę.

Oto mimo różnych założeń i zarządzeń, w połowie czerwca br. nie była jeszcze przygotowana na przyjęcie turystów Słupca, a 1 lipca rozpoczęto tam remont restauracji nad wodą. W Pleszewie natomiast — choć miejscowy basen otwar-

tygodni w okresie kanikuły nie pomyślano o zmienianiu w nim wody, co praktycznie uniemożliwiało korzystanie z tego kąpieliska. Przypadków takich jest już coraz mniej, lecz niewesoło to, iż można je jeszcze znaleźć w znanej z gospodarności Wielkopolsce.

Nikom nie wolno się zwalać od obowiązku należytego

pielęgnowania tego co zbudowa-

wano, oddano do użytku. Doty-

czy to także samych użytko-

owników, tych codziennych,

którym przekazuje się różne

urządzenia i obiekty do zamieszkania i korzystania z

nich. Objawianie kultury na

co dzień jest obowiązkiem i w

przypadku jednodniowego po-

bytu, i podczas dwutygodniowego turnusu. Rzecz w tym,

by zachować czystość i należyty stan na co dzień, by po-

zostawiać pokój, domek campingowy, urządzenia sanitarne

w takim stanie, w jakim oddano je nam do wykorzystywania.

Przeszkody, blokujące bądź hamujące inicjatywę dla poprawy warunków wypoczynku muszą być usunięte.

Wiele można zrobić w

czynach społecznych. Na pewno jednak powinny one być poparte należytym stanowiskiem kierownictwa zakładów pracy, a w terenie — miejscowych władz.

Wiele rejonów województwa już znalazło szereg dobrych rozwiązań, inne znajdują się na tapecie przedsięwzięć na najbliższe lata. Warto tu korzystać z dobrych przykładów, które pokazują jak usuwać przeszkody, jak niwelować trudności. Warto też sięgać po pomoc, jaką okazują np. WKKFIT czy WKZZ. M. in. właśnie dzięki tym instancjom opracowano dające się powie-

lać dokumentacje na różne urządzenia rekreacyjne. Taki katalog został przygotowany przez Wydział Budownictwa, Urbanistyki i Architektury Prezydium WRN.

Niezaprzecalnie sporo uczyniono do tej pory w naszym regionie dla zapewnienia dobrego, letniego wypoczynku. Nie znaczy to wszakże, że organizacje odpowiedzialne za urządzanie bazy wypoczynkowej mogą spocząć na laurach. Niestety, jak wynika z przytoczonych wyżej przykładów i faktów, sporo jest jeszcze do wykonania, zwłaszcza w rejonach województwa do tej pory nieco zaniedbanych. Rzecz w tym, by istniejące założenia realizować systematycznie, a tam gdzie to możliwe i potrzebne — nawet przyspieszać wykonanie.

EUGENIUSZ COFTA

I mamy rewolucję, którąś tam z kolei rewolucję techniczną. Przeglądam się temu procesowi nie bez zainteresowania, przy okazji częstych odwiedzin fabryk z racji dziennikarskich obowiązków. Oglądam świetne importowane linie technologiczne do produkcji mebli, ówde słyszę o zakupie rewelacyjnych automatów do wyrobu konserw. Gdzie indziej grupy specjalistów mowią o instalowaniu najnowocześniejszych maszyn dziewiarskich. Słowa — przemysł, szczególnie produkujący na rynek — szeroko otwarte podwoje techniki.

Zaczęło się, na dużą skalę, bodaj od „Fiata-125”. Kupno licencji okazało się ożywczym zastrzykiem dla naszej rodzimej myśli technologicznej. Kuracja polskiego przemysłu witaminą T (techniką) dopiero się rozpoczęła. Ale za to na całego.

Spostrzeżenia, którymi chcę się podzielić z Czytelnikami, są właśnie związane z tym rewolucyjnym naporem nowoczesności do naszych fabryk. Zjawisko, które sygnalizuje, jest na razie marginesem, ale wartym podkreślenia, wobec oczekiwanej — i wprowadzanej w przemysł — nowej technologii.

☆

Był to jeden z tych momentów, kiedy koncepcja tematu bierze w łeb po skonfrontowaniu teorii z praktyką. Głową miałem wyladowaną informacjami o osią-

gnięciach w modernizowaniu zakładu. Przyznam — technika nie jest moją domeną, ale na tyle mam oczy otwarte na toczące się wokół życie, żeby „chylić czoła” przed automatyzacją procesów produkcyjnych, programowaniem, sterowaniem numerycznym i tym podobnymi znamionami nowoczesności, które zapewniają większą sprawność działania i masową produkcję.

Tak też było w owej fabryce. Wiedziałem, że nowe maszyny sprowadzane z Francji, są w tej

BEZ KOMPUTERA

Nowoczesność lubiana

dzielinie najwyższym światowym osiągnięciem. Wyroby produkowane na nich są bez porównania lepsze od tych, które dotąd były wykonywane na maszynach ręcznych. Światowy standard. To budzi szacunek i — apetyt. Spragnieni jesteśmy dotychczasowych „komisów” luksusów”. Wierzymy, że przecież w końcu w każdym naszym sklepie będzie je można kupić i to z napisem „Made in Poland”.

Szedłem przez fabryczne hale i

patrzyłem na pracujących. Najpierw na tych, co pracują na maszynach ręcznych: jednostajne, nużące ruchy ramion. A nieco dalej — robotnicy przy pulpitaх niedawno zainstalowanych automatów: nieporównywalnie lżejsza praca i nieporównywalnie jakościowo lepszy wyrób. Wspaniała technika.

Z ciekawości zagadałem jednego z obsługujących automat: jak się pracuje? Zobaczyłem wiele mówiące machnięcie ręki. — Nie ma co mówić — usłyszałem.

Podczas rozmowy w dyrekcji powiedziano mi, że zakład boryka się z trudnościami spowodowanymi właśnie wymianą parku maszynowego. — Ludzie — usłyszałem — niechętnie pracują na zainstalowanych automatach. Wola ciężką pracę przy maszynach ręcznych...

Powód? Znalazło się ich kilka. U nauczonych dotąd tylko intensywnego posługiwania się łekami pojawił się lek przed skomplikowanymi maszynami, bo praca na nich wymaga innej sprawności —

już nie ręk, ale refleksu, obicia z techniką, wysiłku umysłowego. Wysoka technika stawia więc człowieka przed próbą: — podołam nowym zadaniom czy nie podołam? I często na to sam sobie odpowiada negatywnie. Tak przynajmniej bywa na początku.

Dochodzi jeszcze drugi czynnik, niemniej ważny. Dotychczasowe normy pozwalają osiągać większe zarobki pracującym na starych maszynach. Z jednej strony jest to słuszne, bo praca na nich wymaga większego wysiłku. Ale przecież nowa technika ułatwia i zwiększa

zachęty dla każdego członka załogi w dążeniu do nowoczesności. Przeszarżowane formy organizacyjne przedsiębiorstwa nie nadążają za zmianami w technice. Daje o sobie znać nieumiejętność kompleksowego kojarzenia różnorodnych problemów ekonomicznych, wstępujących w zakładzie. Nie zdążyły za techniką normy, zagubiło się w pół drogi szkolenie, nadal prowadzone na przestarzałym sprzęcie...

Uczestniczyłem w zebraniu rady zakładowej jednego z przedsiębiorstw, w którym występuje omawiane tutaj zjawisko. Robotnicy typowali spośród siebie bardziej zdolnych i sprawnych, którzy w pierwszej kolejności mieli podjąć pracę na nowych maszynach. Ale czy sama rada zakładowa rozwiąże problem?

Przed technologicznym „skośkiem” stoi niemal cała nasza gospodarka. Potrzeba więc rozwiązań kompleksowych. Ktoś dociekliwy spyta pewnie — jakich? Nie wiem. Mam nadzieję, że fachowcy i z tym problemem się uporają. Ale jest pewne, że nowa technika nie powinna wywoływać niechęci do nowoczesności u pracowników. W tej technice bowiem jest przecież nasza szansa szybszego rozwoju.

JAN KORZENIEWSKI

☆

O te same sprawy dopytywałem się w innych fabrykach. Uzyskane odpowiedzi pozwalają stwierdzić, że jest to zjawisko coraz powszechniejsze. Napór nowej techniki spotyka się często z niechęcią pracowników. Kierują się normalnymi, ludzkimi odruchami. Występuje widocznie niedostatek

Wtorek, 7 listopada, po długotrwałej i kosztownej kampanii wyborczej 140 mln. Amerykanów będzie miało prawo udać się do przelotu 175 tys. lokali wyborczych, aby w powszechnym głosowaniu dokonać wyboru 535 członków kolegium elektorskiego (które następnie wybierze prezydenta i wiceprezydenta), 435 członków Izby Reprezentantów, 33 senatorów i około 30 gubernatorów stanowych. Już dzisiaj jednak mówi się, że spośród owych 140 milionów Amerykanów powyżej 18 lat, którym przysługują czynne prawo wyborcze, głosować będzie zaledwie 85 mln., a więc około 60 proc.

Wyborca z... dobrym charakterem

Pozostała część nie weźmie udziału w wyborach z powodu wciąż jeszcze istniejących faktycznych dyskryminacji w rejestracji (głosować mogą obywatele, którzy przemieszczali co najmniej 30 dni w danym okręgu wyborczym i zarejestrowali się w odpowiednim czasie), z powodów rzecz można natury technicznej lub po prostu z powodu politycznej bierności, niezdeterminowania bądź zignorowania wyborów. Warto może gwoli ciekawości zaznaczyć, że w tzw. powszechnych i demokratycznych wyborach amerykańskich ciągle jeszcze nadużywa się wszelkiego rodzaju praktyk dyskryminacyjnych celem ograniczania liczby osób faktycznie dopuszczanych do głosowania. Nie mogą głosować Indianie, bo nie mają udowodnionego obywatelstwa; w Południowej Karolinie z udziału w wyborach wykluczają takie postępy jak: zdrada małżeńska czy bicie żony, a w Luizjanie, aby zostać umiesz-

Wybory w Stanach Zjednoczonych

KTO? JAK? ZA ILE?

czonym na liście wyborców, trzeba mieć... dobry charakter! Wybory w Stanach Zjednoczonych, o czym warto pamiętać, są z formalnego punktu widzenia wyborami pośrednimi. Mimo że następnego dnia po wyborach cała Ameryka zna kolejnego prezydenta, to jednak oficjalnie i prawomocnie prezydent i wiceprezydent wybrani zostają w początkach stycznia na posiedzeniu Kongresu w Waszyngtonie. Wówczas to, na wspólnym posiedzeniu obu izb Kongresu: Senatu i Izby Reprezentantów, otwiera się mahoniowe skrzynki, w których przywiezione zostały protokoły z głosowań elektorskich w poszczególnych stanach. Głosy elektorów są podliczane i przewodniczący Senatu ogłasza zwycięzcę. W dwa tygodnie później — 20 stycznia — odbywa się uroczysta inauguracja nowego prezydenta.

Większość zdobyta mniejszością głosów

Niezbyt to może jasne, ale nawet rodowici Amerykanie częstokroć nie rozumieją w pełni wyborczej procedury. Procedura ta zresztą od lat jest pod ostrzałem krytyki, od lat jednak nie podejmuje się żadnych kroków w kierunku jej uproszczenia i zdemokratyzowania. Szczególnie krytykowanym elementem amerykańskiego procesu wyborczego jest tzw. Kolegium Elektorów. Jest ono „pośrednim organem wyborczym, obieranym co cztery lata przez głosujących obywateli. Jego jedyna

funkcją jest przetransponowanie głosów oddanych przez obywateli na oficjalny wybór prezydenta i wiceprezydenta”.

Każdy stan posiada tylu elektorów, ilu ma w sumie senatorów i kongresmenów. Każdy stan zaś ma dwóch senatorów, natomiast liczba kongresmenów zależy od liczby okręgów, ta zaś od liczby ludności w danym stanie. I tak np. stan Nowy Jork dysponuje 41 głosami elektorskimi, Kalifornia — 45, Pensylwania — 27, a Illinois — 26. W sumie 50 stanów oraz dystrykt Kolumbia dysponuje 538 głosami. Wystarczy zdobyć 270 z nich, aby zostać prezydentem. Tak więc idąc do urn wyborczych, a raczej maszyn (jako że procedura wyborcza w większości lokali wyborczych jest zmechanizowana), Amerykanie głosują formalnie nie na prezydenta i wiceprezydenta, lecz na elektorów reprezentujących poszczególnych kandydatów.

Kandydat, który zdobył większość głosów w danym stanie zdobywa wszystkie głosy elektorskie danego stanu, w myśl zasady: „zwycięzca bierze wszystko”. Głosy mniejszości wówczas po prostu przepadają. Ta metoda wyborów, wprowadzona przed 180 laty, jest dzisiaj zupełnym anachronizmem, poza tym niewiele ma wspólnego z szeroko rozumianym demokratyzmem. Zdarzyło się bowiem, że (a zdarzyło się już dwa razy w historii Stanów Zjednoczonych), że kandydat, który otrzymał absolutną większość głosów wyborców, przegrał jednak wybory, gdyż zgromadził mniejszą liczbę głosów elektorskich niż jego rywal, za którym opowiedziały się stany o większej liczbie elektorów. System elektorski sprawia też niekiedy wrażenie, że zwycięzca pokonał swego rywala ogromną liczbą głosów, podczas gdy margines zwycięstwa może wynosić zaledwie ułamek procenta. Dla przykładu — w roku 1968 Nixon zwyciężył Humphreya o 0,7 proc. głosów, ale w kolegium elektorskim zebrał 301 głosów, podczas gdy kandydat demokratyczny tylko 191.

W związku z tym coraz częściej pojawiają się w Stanach głosy nawołujące do ustanowienia systemu bezpośredniego wyboru prezydenta. Kolegium Elektorskie bowiem — jak to trafnie zauważał raport Amerykańskiego Stowarzyszenia Prawników — jako część metody wyboru prezydenta jest „archaiczne, niedemokratyczne, skomplikowane, dwuznaczne i niebezpieczne”.

Propaganda za 300 mln dolarów

Skoro wiemy już przynajmniej ogólnie, kto i jak wybierać będzie 38 prezydenta USA, warto zastanowić się jeszcze za ile. Dotychczas nie podliczono jeszcze pełnych kosztów tegorocznej kampanii wyborczej, można jednak z całą pewnością powiedzieć, że będą one nie mniejsze niż koszty poprzedniej kampanii wyborczej, oszacowane na 300 mln. dolarów, chociaż oficjalne koszty obliczono jedynie na 63 mln. dolarów. Nikt jednak w to nie wierzy, podobnie jak nikt nie podejrzewa, aby kandydaci ograniczyli wydatki na reklamę wyborczą swego programu i swej partii do 14 mln. jak to nakazuje uchwała Kongresu.

Pieniądz płynie obficie tym obficie, im bliżej dnia wyborów.

Na finiszu kampanii obaj pretendenci starają się dotrzeć za pomocą krótkich, minutowych ogłoszeń reklamowych do najbardziej obojętnych wyborców, którzy zwykle wyłącza telewizory przy wszelkiego rodzaju programach politycznych.

Trwa swoista błyskawiczna wojna wyborcza. W wojnie tej za każdą minutę wmontowana np. w niedzielny mecz zespołów baseballowych trzeba słono płacić — bywa że i po 100 tys. dolarów. Wojnę tę wygrywa kolejny prezydent, a przegrywa ją nie tylko pokonany rywal, ale i przeciętny podatnik amerykański.

FRANCISZEK NIETZ

Muzyka rozrywkowa i jej odbiorca

Określenie „big beat” kojarzyło się z wrzaskami na koncertach, ze zdemolowanymi salami i różnego rodzaju rozruchami. Obecnie, kiedy tzw. muzyka beatowa przechodzi ewolucję, kiedy coraz bardziej podnosi swój poziom, sprawa odbioru tej muzyki musiała również ulec zmianom. W latach 1956—1966, kiedy pop music, poza nielicznymi wyjątkami posiadała nieskomplikowaną formę, publiczność przychodziła na koncert, aby wspólnie bawić się z ulubionym zespołem, czy też po prostu „wyszumieć się”. Muzyka ta stanowiła pretekst do tańców, zabawy i, niestety, niejednokrotnie do ekscesów na widowni. Najważniejsze były rytm i dynamika. Również strona widowiskowa takiego koncertu odgrywała dużą rolę. Zespoły i soliści prześcigali się w przygotowywaniu atrakcyjnych form koncertu. Często przypominało to cyrk.

Efektowna wystawa miała na celu zatuszowanie słabej niejednokrotnie muzyki. Koncerty mają to do siebie, że strona wizualna odgrywa niepoślednią rolę, ale jest to sprawa drugoplanowa. W końcu najważniejsza jest muzyka. Z czasem wszystko zaczęło się zmieniać i to zmieniać na lepsze. Zaczęły powstawać zespoły, które tworzyły i nadal tworzą muzykę o bardziej złożonych strukturach, coraz częściej w zespołach pojawiają się nazwiska wybitnych muzyków. Dzisiejsza muzyka rock wzbogacana jest o coraz to nowsze środki wyrazu. Jej obecna złożoność zmusza odbiorcę tej muzyki do koncentracji. Dlatego też wybrki należą na szczycie do przeszłości, a jeżeli ktoś jeszcze rozrabia na koncercie, to daje tylko dowód swej niedojrzałości.

Koncerty takich zespołów jak Pink Floyd, King Crimson, Emerson & Lake and Palmer, Mothers of Invention czy na naszym gruncie Czesław Niemena wymagają od słuchacza dużej kultury odbioru, a nawet pewnego przygotowania teoretycznego. Oczywiście nie wszystkie zespoły i soliści poszli w kierunku eksperymentów i poszukiwań. Wielu z nich zachowało nieskomplikowaną formę i styl (Czerwone Gitary, Trubadury).

Nie znaczy to, że należy zespoły te stawiać poza nawias. I taka muzyka jest potrzebna. Wielu odbiorców pragnie słuchać nieskomplikowanych piosenek, które są dla nich formą relaksu i zabawy. Żle natomiast się dzieje wówczas, gdy wykonawcy idą na najdalej posuniętą łatwiznę, kiedy zatracają poczucie dobrego smaku i niejednokrotnie schodzą na niewybrednym gustom, licząc na poklask, i raczej na łatwy zarobek.

Z negatywnym zjawiskiem spotykamy się jeszcze dość często, mimo ogólnej poprawy poziomu muzyki rozrywkowej. A przecież nawet muzyka prosta może być też dobra. Ot weźmy na przykład zespoły: Andrzej i Eliza, Tadeusza Woźniaka czy grupę „2+1”. Piosenki tych wykonawców są chwytliwe, szybko stają się przebojami, nagrywane i przygotowywane są starannie. Ale te wyjątki potwierdzają tylko regułę. Nadal jeszcze różne duety i tercety wokalne raczą nas swoją „sztuką”. Występują na festiwalach, straszą w telewizji.

Ot, festiwal w Opolu. Była piosenka miała skoczny rytm, była w piosence było dużo „la, la, la” do wspólnego śpiewania, a już wszyscy kiwają się i śpiewają razem z zapiewającą na estradzie. Rozumiem wspólną zabawę, ale dlaczego to ma przypominać od razu odpust? Jeżeli nie wykonawcy, to chociaż niech publiczność wykaże trochę dobrego smaku.

Niestety, precedens najczęściej stwarzają sami wykonawcy, tekściarze i kompozytorzy, którzy płodzą piosenki-potworki. Uważam że sztuka powinna wychowywać i kształtować gust odbiorcy, a nie wypaczać go. Świat idzie naprzód, rozwija się kultura, rozwija się piosenka — jeden ze składników kultury. Przestaliśmy pisać z zachwytem na koncertach na widok byle jakiego zespołu. Największy chyba czas przestać się dać dobrowolnie nabijać w butelkę. Niestety, chyba jeszcze trochę wody w Wiśle (Warszawie?) upłynie, zanim sytuacja zupełnie się poprawi.

WOJCIECH KUBIAK

Berlińskie biuro informacyjne dba o polskich turystów

Kto przyjmuje gości, musi dbać o dobrą informację. Takiego zdania jest dyrektor berlińskiego biura informacyjnej obsługi turystów zagranicznych.

Biuro mieści się przy Neustädteische Kirchstrasse 5, a własne oddziały z obsługą w języku polskim posiada przy Placu Aleksandra, Unter den Linden, Friedrichstrasse oraz przy cmentarzu raddieckim w Treptow i w hali dworca wschodniego. Informator turystyczny w języku polskim pod tytułem „Dokąd w Berlinie” rozszedł się błyskawicznie i nie pozostało po nim śladu. Są natomiast tablice informacyjne, rozmieszczone w głównych punktach miasta.

W okresie od 1 maja do 30 września zaledwie 18 proc. korzystających z oddziałów biura informacji turystycznej stanowią Polacy, ale zdaniem jego dyrektora zapotrzebowanie na informacje w języku polskim jest daleko większe. Dlatego też obecnie organizuje się kursy języka polskiego dla wszystkich kandydatów na przewodników po mieście i pracowników oddziałów biura informacyjnego. Chodzi po prostu o to, by w nowym sezonie turystycznym móc zaoferować Polakom usługi w szerszym niż dotychczas zakresie. Łącznie z przejażdżką wokół Berlina z mówiącym dobrze po polsku przewodnikiem. Planuje się ponadto wyświetlanie filmów informacyjnych z polskim komentarzem oraz wydanie nowej wersji przewodnika dla Polaków w większym nakładzie i 36-stronowej objętości.

Staraniem biura informacji jeszcze zimą przyszłego roku prawie we wszystkich miejscowościach przygranicznych posiadających przejścia, powstaną nowe pawilony restauracyjne „Mitropy”, a obsługa nauczy się języka polskiego.

W sumie biuro informacji zamierza uczynić maksimum tego, co można, by przybyście z Polski w nowym sezonie turystycznym lepiej mogli poznać stolice NRD, bardziej celowo zaplanować swój pobyt i więcej obejrzyć ciekawszych obiektów. Oczywiście, mam na myśli turystów, a nie pojawiające się w Berlinie nieliczne, ale rzucające się w oczy grupy handlarzy, których jedynym przedmiotem zainteresowania są sklepy.

I. W.

U krańca drogi

Fragment powieści „Węzeł” przygotowanej do druku przez Wydawnictwo Poznańskie (wyróżnionej w Poznańskim Konkursie Literackim).

knął oczy, zasnął. Stracił nagle cel, nawet doraźny, prowadzący do budki z piwem, do szkoły, do domu. Nie szukał już nikogo, nie stał na straży czegośkolwiek. Podciągnął mankiety, zaplątał kolnierzyk pod szyję, pomyślał, że musiano wyłączyć w mieście światło, załóżnie rozejrzał się dookoła i nie mógł zrozumieć, czym się przeraził, gdyż jednak przebiegał się stan napięcia, mogąc wykończyć najsilniejszego, nie ustępował w nim nadal, nawet wzmagał się poniekąd pomiędzy czystym i spokojnym, panującym wszędzie. Tył kościoła z rozpiętą na krzyżu figurą, wystawioną niby w witrynie sklepowej, majaczył w głębi, w którymś oknie rozjarzył się świece, szyby nabrały kształtu witraży, przez które przebiegały odwalające się miasto i nieoczekiwane kamienne posadzki chodnika rozdziwiała się pod jego stopami, a sklepienie niebieskiego stropu, niskie jak na niebo, lecz niezwykle wysokie jak na kościół, rozbrzmiało głuchym echem. Kolunnowe latarnie powtarzały się rytmicznie po obu stronach długiej ulicznej nawy. Na balkonowej ambonie wywieszono pieczęć i jakaś kobieta, trzymając ręce na poręczach przygotowywała się do wygłoszenia kazania. Obawiał się, że przywoła go do siebie, że skinie palcem i bez trudu go zdobędzie. Kobieta wszakże zauważywszy go na jezdni znikła w mrocznej wnękę pokoju poją szara kurtyna pościeli. Na wszelki wypadek zgąbił się nieco, wciągnął szwie ramiona i zobaczywszy z daleka kułającego słońca kościelnego, znikającego w drzwiach otwartych bezszelestnie w murze — po dążył w tamtą stronę onuszoną i wymarłą uliczką. Rozległy się niskie tony organów, podnio-

się, dźwignięte do wiwatu, do radosnego Te Deum, uderzono w sygnaturkę i bez księdza, bez wiernych rozpoczęło się nabożeństwo, w którym on sam, w pojedynkę rozbity i bezbronny miał nagle uczestniczyć nie wiedząc domo właściwie dlaczego.

Wyminał ostatnie drzewo osadzone w ulicznym trotuarze, zrownał się z wejściem do kościoła, gdzie ktoś ćwiczył na organach, przeszedł obok sklepu drogerijnego pachnącego wodą fryzjerską i zniechęcony, ogłuszony, a zarazem oszołomiony, strącony jak zbuntowany anioł na twardą, oporną ziemię. Jak gdyby nieznany płonący miecz dokonał z niego ostatecznego rachunku. Było w tym wszystkim wszakże coś z obłądki, coś przekraczało granice świadomości, choć było sprawdzalne zmysłowo, dotykalnie niczym senny upiór.

U jego stóp na środku trotuaru leżał pokrwawiony mężczyzna w podartej marynarce, z rozsypanymi na piersiach dokumentami. Czarne piętna na twarzy świadczyły bez niedomówień o tym, że musiano zgnęć się nad nim zanim dokonano morderstwa. Rozwarła usta pozabawione zębów zastygły w niemym jęku. Wysadzone z orbit oczy musiały przyglądać się uważnie ludziom, jak nieznany jeszcze dotąd istotom. Brodac przystanął, pochylił się nad leżącym, wyciągnął do niego rękę i nie mógł ruszyć się z miejsca sparaliżowany zdumiewającym odkryciem.

— To on — szepnął. I dodał po chwili, jakby chciał samemu sobie coś wyjaśnić! Brzóska! Owski! Toś ty... Przecież... To tak, widocznie tak to się... niestety.

Po czym wyprostował się nie bez trudu, usiłował zrobić krok wstecz lecz spoza rogu wynurzył się w tym momencie milicjny patrol, jeden z milicjantów wyskoczył z wozu w biegu i krzyknął do Brodacza:

— Stać! Stać!

Nie trzeba go było pouczać, co ma robić. Sam uniósł ręce do góry i patrzył milcząco w twarz milicjanta, nie pozbawioną pewnej żyłowości. Milicjant miał ciężkie powieki, grube od niewyśpania, a na jego wargach błakał się jakby uśmiešek.

— Co tu robicie? Macie dowód? A to kto?

Brodacz bez słowa wskazał brodą na wewnętrzną kieszeń marynarki i w tym samym czasie, kiedy przeszukano mu kieszenie, podał milicjantowi jak na powitanie zniekształcone i opuchnięte przeguby dłoni, jakby to on spędził całą noc ze związanymi rękami i zdołał już przywyknąć do kajdan. Z podziwem patrzył, usiadłszy do samochodu, jak miało nabierać pędu, jak zatacza się w trakcie jazdy i tylko na pozór nieruchome wywołuje naraz od nadmiaru ruchu prawdziwy zawrót głowy. Przez długi czas nie mógł przyjąć do siebie, nie zauważył nawet ważnych spojrzeń milicjantów, a ich pytania zbywał milczeniem, jakby ogłuchł bądź przestał rozumieć po polsku. I wówczas właśnie wpatrzony w szkliste żłrenice Brzozowskiego, począł w myśli, we wspomnieniu układać koślawe słowa nigdy nie doręczanego listu, które nie miały go bynajmniej przed niczym obronić, na odwrót, które miały go oskarżyć, łącząc z innymi w tym, co mogło jakoby jedynie na zawsze od nich odsuwać. Jednak ta przebiegała, pociągająca w swoje głęboke, niezmiernie dno, była też nieoczekiwanie pomostem scalającym dwa przeciwstawne brzozy, jednoczącym je tak mocno, jak orzeł bywa zjednoczony z reszka na jednej przeciele, nie podzielnej nigdy monecie.

JÓZEF RATAJCZAK

NA POLACH

Diagram nr 59

(„Allgemein Handelsblatt”, 1918 r.)

Mat w 2 ruchach

Rozwiązanie dwuchodówki podajemy na końcu rubryki. Życzymy szybkiego znalezienia wygrywającego ciągu!

Z mistrzostw Wielkopolski

W chwili, gdy oddajemy tę rubrykę do druku, walka o tytuł mistrza regionu na rok 1972 nie jest jeszcze zakończona. Dotychczasowy obrońca tytułu, dwukrotny mistrz Wielkopolski, będzie jednak musiał ustąpić pierwszeństwa. Oto jedna z jego partii, której nie mógł wygrać:

Angielska

Ignacy Nowak (Lech)
Hanna Erenska-Radzewska (Pocztowiec)

1.c4 Sf6 2.Sc3 d5 3.ed5 S:d5 4.Hc2 Sb6 5.e3 g6 6.Sf3 Gg7 7.b4 0-0 8.Gb2 e5 9.d3 Sc6 10.a3 We8 11.Ge2 Se7 12.0-0 Sed5 13.Sc4 c6 14.Sc5 a5 15.b5 Wa5 16.d4 ed4 17.S:d4 He7 18. Sc3 Wa7 19.Hc5 He5 20.Sc3 Sa4 21.S:a4 Wa4 22.Gf3 Sb6 23.Wf1 Se4 24.Gc3 Wa3 25.W:a3 Sa3 26.Gb4 G:d4 27.ed4 Sb5 i remis.

Rozwiązanie dwuchodówki (p. diagram nr 59): 1.Wc8.

4 GŁOS WIELKOPOLSKI A
5/6 XI 1972 Nr 264 (8926)

Początek końca telefonicznych zmartwień

Zakup licencji zagranicznych na nowoczesne urządzenia telekomunikacyjne stwarza realne szanse szybkiego odrobienia opóźnień w tej dziedzinie w naszym kraju; w następnej 5-lacie powinien być radykalnie złagodzony niedostatek telefonów instalowanych w prywatnych mieszkaniach. W ub. miesiącu zakupiliśmy we Francji licencję, dzięki której będziemy produkować w kraju najnowocześniejsze obecnie w świecie centrale elektroniczne systemu „CITEDIS”. Umożliwi ona stworzenie wyposażonej w komputer cyfrowej sieci telekomunikacyjnej, opartej na szeregu central telefonicznych, zgrupowanych wokół centrum obróbki informacji. Równocześnie będziemy w oparciu o licencję wytwarzać centrale elektromechaniczne systemu „Pentacenta”; będą one głównie przeznaczone dla małych miast, wiejskich ośrodków, hoteli, dużych zakładów pracy itd. Produkcję central elektronicznych rozwija Wielkopolskie Zakłady Teleelektroniczne „Teletra” w Poznaniu a central elektromechanicznych — Warszawskie Zakłady „TELCOM-ZWUT”.

Zastosowanie systemu „CITEDIS” oznacza prawdziwą rewolucję techniczną w dotychczasowej praktyce naszego prze-

mysłu telekomunikacyjnego. System cyfrowej sieci telekomunikacyjnej, opartej na centralach elektronicznych stanowi „ostatni krzyk” mody technicznej, przy czym pionierami są tu Francuzi; w Bretanii, w Lanion, zainstalowano pierwszą w Europie centralę tego typu na 30 tys. abonentów. Amerykanie zamierzają pierwszą w USA centralę elektroniczną o pojemności 100 tys. abonentów zainstalować w 1976 r. w Chicago.

Jak wynika z podpisanej umowy, pierwsza polska centrala elektroniczna zainstalowana będzie w 1974 r. w dzielnicy Stare Miasto w Poznaniu. Będzie to dla „TELETRE” swoisty poligon doświadczalny, niezbędny dla szybkiego rozwinięcia u siebie tej pionierskiej w kraju produkcji. Pierwsza centrala o pojemności 8,5 tys. abonentów mieć będzie jeszcze francuski komputer oraz wykonanie w „TELETRE” pierwsze polskie urządzenie. W następnych latach produkcja szybko wzrośnie: w 1975 r. — 15 tys. numerów, w 1976 — 50 tys. i 1977 — 100 tys. numerów. Nasi specjaliści chcą wyposażyć dalsze centrale elektroniczne w polskie maszyny cyfrowe.

Zastosowanie tego systemu jest przyszłością telefonii. Obecnie, poza wspomnianymi wyjątkami, nie ma w świecie, w dużych skupiskach ludności, central w pełni elektronicznych. Stosowane są dotąd centrale elektromechaniczne i

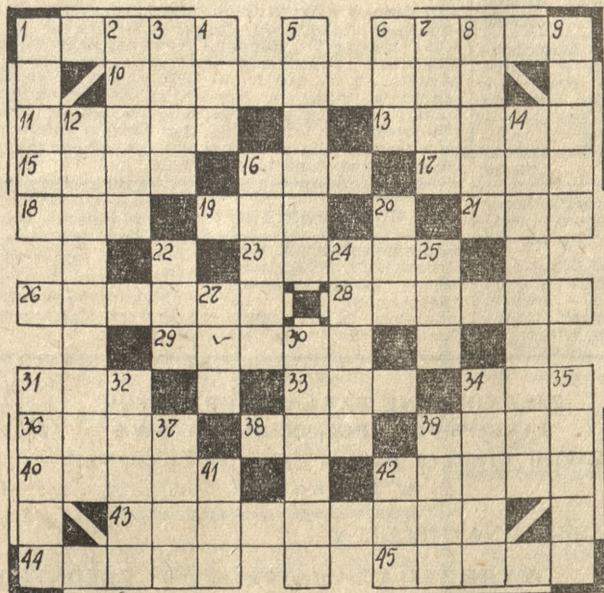
zaw. quasidelektroniczne, w których sterowanie odbywa się za pomocą maszyn cyfrowych a elementem łączeniowym są tzw. zestawy mechaniczne.

System „CITEDIS” wprowadza system połączeń całkowicie elektroniczny, polegający na tym, że jedna duża maszyna cyfrowa w centrum informacji zarządza kilkoma „dzielnicowymi” centralami, w których znajdują się urządzenia typu minikomputerów. Wprowadzenie tego systemu jest możliwe dzięki uprzedniemu zastosowaniu telefonii impulsowo-kodowej typu PCM. Polega ona na uzyskiwaniu dodatkowych połączeń między centralami telefonicznymi — bez układania dodatkowych kabli. Np. na dotychczasowych parach przewodów uzyskuje się dodatkowo 24 połączenia. PCM przynosi wielostronne korzyści: oszczędność materiałów, pracy i kosztów z rozkopami w mieście itp., gdyż wykorzystuje się już istniejące kable do intensyfikacji połączeń. W Poznaniu zainstalowano próbną linię PCM między centralami osiedli Nowe Miasto-Jeżyce. W przyszłym roku poznańska „TELETRE” rozpocznie seryjną produkcję urządzeń telefonii impulsowo-kodowej PCM. Francuscy specjaliści twierdzą, że system PCM uratował Paryż; w tym zagęszczonym mieście nie można było ułożyć już dodatkowych kabli a zapotrzebowanie na połączenia stale rośnie. System „CITEDIS” jest więc niejako konsekwentnym rozwinięciem systemu PCM.

Co, poza ważnymi argumentami natury ekonomicznej i społecznej, zyska na nowej technice zwykły posiadacz telefonu? Otóż system elektroniczny wzbogaci nasze „życie telefoniczne”. Dzięki zastosowaniu maszyn cyfrowych o dużej pamięci możliwe będzie oferowanie abonentom usług nie praktykowanych dotąd w tradycyjnych centralach automatycznych: skrócone wybieranie numerów za pomocą dwóch cyfr, stosowanie połączeń zwrotnych — przekazywania rozmów, połączenia konferencyjne (do trzech abonentów może rozmawiać równocześnie), automatyczne budzenie, przekazywanie rozmów na inny aparat np. w przypadku krótkotrwałej nieobecności itd. (PAP)

związanych ze sobą wspólnym pochodzeniem, 3. ciężar opakowania, 4. postać z elementarza, 5. stolica Turcji, 6. rodzaj smoly, 7. trunek, 8. krążeł zastępujący pieniądze w grach hazardowych, 9. naszyjnik z pereł, 12. towarzysząca nauki lub zabawy, 14. procesy, dzięki którym powstają łańcuchy górskie, 16. opinia, sława, 20. zaskakujący chwyt komedii, 22. goleniowska rzeka, 24. nie okuty wół lub koń, 25. od zachodu do wschodu słońca, 27. jednostka pracy, 30. nowy gatunek papierosa, 31. przenośność o człowieku ruchliwym i zwinnym, 32. kłacz, 34. prawy dopływ Wisły, 35. marka samochodu, 37. tuszec otrzymywany z niektórych ryb, 39. zwierzchnik juhasów, 41. kanton w Szwajcarii, 42. oznaka żaloby.

Pomiedzy Czytelników, którzy do dnia 11 listopada nadesłał poprawne rozwiązania rozlosujemy 3 bony książkowe. Przy adresie prosimy dodać: Krzyżówka nr 34.

ROZWIĄZANIE KRZYŻÓWKI NR 33

Poziomo: litraż, Morris, medal, szakał, riksha, Negew, akant, apeks, juta, skra, równi na, ocet, rata, sztab, sagan, alasz, szlaka, Ambala, Akaba, konia, atrapa.

Pionowo: liszaj, trasat, amant, żele, Mare, Oliwa, Rostek, szarsa, granica, kurcz, narta, Psara, Kreta, osesek, etalon, agrafta, antaba, bakan, szmat, laka Saba.

Bony książkowe po 50 zł. wydłosowali:

Wiesław Luks — Poznań, ul. Jackowskiego 23 m 9,

Irena Michalak — Bytów, pow. Szamotuły,

Grzegorz Bukacki — Środa, ul. 20 Października 39.

Nagrody wyślemy pocztą.

Z KRAJU RAD

W całkowicie zautomatyzowanych Moskiewskich Zakładach Metalurgicznych wykorzystana zostanie energia atomowa. Odpowiednie projekty zostały już opracowane. Reaktor atomowy będzie zaopatrywał zakłady w ciepło i energię elektryczną. Odpadną kłopoty związane z eksploatacją gazociągów i składów węglowych, zbędne staną się wydzielone kosownicze. W procesie wytopienia stali koks zastąpiony zostanie energią atomową.

W Instytucie Medycznym w Erewaniu grupa uczonych kierowana przez profesora Andronika Dżagarjana prowadzi interesujące prace, polegające na odtwarzaniu wyglądu zmarłych przed wiekami ludzi na podstawie zachowanych czaszek i kości znalezionych na dnie jeziora Sewan. Na kości ciemieniowej wojownika, żyjącego przed dwoma tysiącami lat, odkryto ślady bardzo skomplikowanej operacji chirurgicznej wykonanej przez starożytnego lekarza. Uczniowie przypuszczają, że wkrótce będą w stanie opracować dokładne kopie plastyczne twarzy wielu znakomych malarzy i poetów ormiańskich żyjących przed wieloma wiekami.

Gruziniński inżynier G. Gwazawa opracował recepturę szkła o zwiększonej odporności na działanie kwasów i ługów. Podstawowym składnikiem tego szkła jest mineral andezyt. W okolicach Borżomi, w pobliżu złożeń andezytów zamierza się wkrótce wybudować hutę, która będzie wytwarzać szklane płytki przeznaczone przede wszystkim na wykładziny łazienkowe i kuchenne.

W biurze konstrukcyjnym kierowanym przez Tupolewa zbudowano prototyp nowego pojazdu, który może pokonywać przeszkody wodne, zbiorniki zarośnięte sitowiem, a także doskonale posuwa się po śnieżnych bezdrożach. Pojazd z 500-kilogramowym ładunkiem pokonuje odległość 300-500 kilometrów w ciągu sześciu godzin.

Przy okazji przeprowadzania ostatniego powszechnego spisu ludności w ZSRR stwierdzono, że na Łotwie mieszka obecnie około stu osób narodowości litewskiej. W XI-XII w. Litwowie zamieszkiwali wybrzeża Zatoki Ryskiej i tereny nad dolnym biegiem Dźwiny. Całe terytorium dzisiejszej Litwy i Łotwy nazywało się wówczas Litwonia. Stare kroniki donoszą, iż Litwowie prowadzili ożywiony handel z całą nieomal Skandynawią.

Niektórzy z potomków Litwów znają jeszcze język swoich przodków. (PAP)

FILM

Więź pokoleń

„Minuta milczenia”. Film produkcji radzieckiej. Scenariusz: Anatolij Rybakow. Reżyseria: Igor Szatrow. Zdjęcia: Władimir Archangielski. Wykonawcy: Sierioża — Aleksander Kawalerow, sierżant Bokariw — Jurij Kuzmienkow, szeregowy Krajuszkin — Iwan Łapikow, Iwan Wakulin — Władimir Iwanow, Łykow — Władimir Strachow, Ogorodnikow — Jewgienij Bykadorow, Struczkow, komendant bazy remontowej w czasie wojny — Nikołaj Wołkow i inni.

Duma z przeszłości jest jednym z ważnych elementów świadomości narodowej. Kinematografia radziecka wyróżnia się dbałością o to, by narodom ZSRR stale przypominać o pełnej chwale przeszłości. Okazy do tego daje oczywiście zwłaszcza tematyka drugiej wojny światowej. O ile jednak w latach poprzednich wśród dzieł tego nurtu dominowały wielkie opery batalistyczne, to od kilku lat coraz częściej pojawiają się kameralne dramaty psychologiczne, dla których wydarzenia wojenne stają się odskocznią do rozważań na temat współczesności.

Do tego właśnie kręgu filmów należy „Minuta milczenia”. Ekspozycja filmu przedstawia bardzo zwięźle zagadnienie więzi pokoleń, delikatne, kontrowersyjne, w świecie, w którym nierzadko młodzieńcy skłonni są negować osiągnięcia pokolenia dorosłych. Tutaj więź pokoleń, wzajemne zalety i uwarunkowania jawią się widzowi z całą wyrazistością i przekonaniem.

Podczas budowy nowej drogi ekipa budowlanych natyka się na grób nieznanego żołnierza radzieckiego z czasów II wojny. Powstaje spór między tymi, którzy w dążeniu do realizacji napietego planu chcieliby zignorować odkrycie i budować dalej, a tymi, którzy uważają, że grób należy przenieść w inne miejsce, a nawet podjąć starania dowiedzenia się w okolicy jakichś

szczegółów o zabitym. Kierownik budowy idzie na kompromis i deklaruje do „badań” najmłodszego członka ekipy, 18-letniego Sierioży, chłopca niezbyt przykładnego do pracy, niefrasobliwego i chętnie oddającego się zabawie niż poważnym zajęciom. Chłopiec początkowo rzecz traktuje zgodnie ze swym charakterem, bardziej absorbuje go nowo kupiony rower i poczynione w trakcie „badań” znajomości z dziewczętami niż losy żołnierza i czwórki jego przyjaciół.

Bo jak się okazuje ów nieznanym żołnierz był jednym z pięciu czerwonoarmistów, którzy zagubili się w wirze bitewnym i znaleźli wewnątrz frontu niemieckiego. Tam po kolei bohaterstwo od dawali życie. Film nam pokazuje te wydarzenia, albowiem jest nakręcony w modnej od pewnego czasu manierze nieprzestrzegania chronologii czasu, łączenia epizodów z czasu teraźniejszego z tymi z przeszłości, przy czym same epizody dość luźno przylegają do siebie. Ale dzisiaj się widzi, przyzwyyczajony już do tej konwencji nie ma trudności w odbiorze.

I tak Sierioża odbywa swoją wędrówkę w przeszłość. To, co było dla niego na początku tylko miłym oderwaniem się od męczącej roboty na rzecz przegrydy w mieście, wśród pięknych dziewcząt, stopniowo staje się poważną przygodą, w której dotyka najboleśniej dla narodu wydarzeń z najnowszej historii. Sierioża zaczyna coraz lepiej rozumieć sprawę dorosłego pokolenia, zaczyna się solidaryzować z jego przeżyciami, z jego bohaterstwem i poświęceniem. Niefrasobliwość ustępuje miejsca powadze, poczuciu odpowiedzialności. Na naszych oczach rodzi się postawa obywatelska młodzieńczego Sierioży. I dzieje się to w sposób niejako naturalny, „samo przez się”, co zapewne przekonanie każdego widza.

MIECYSŁAW SKAPSKI

Trzeba tu podkreślić rolę socjologii w ukazywaniu wewnętrznych mechanizmów tych procesów rozwojowych. Gdybyśmy się ograniczyli tylko do stwierdzenia, że zmienił się statystyczny obraz społeczeństwa radzieckiego — wewnętrzny skład poszczególnych klas społecznych, poziom wykształcenia, struktura zawodowa i kulturalna — to byłoby to jedynie nie doświadczonego obrazu. 50 lat rozwoju tego społeczeństwa zmieniło, przede wszystkim, jego wewnętrzną treść, jego mikrostrukturę, treść życia rodzin, grup, jednostek, załóg zakładów pracy. I sadzę, że na tym polega wielka zasługa socjologii radzieckiej, że pokazała ona zakres rozwoju i przekształceń tego społeczeństwa w wymiarach nieuchwytnych w liczbach a zarazem istotnych.

POLSKIE GŁOWY — Pod tym tytułem „Walka Młodych” rozpoczyna druk serii artykułów, w których przedstawiać będzie portrety ludzi mądrych, myślących, ułotnionych i odważnych; ludzi, którzy konstruując nowe maszyny, tworząc nowe technologie, dokonując wynalazków, przyspieszają rozwój Polski. W pierwszej publikacji tego cyklu Anna Sułkowska przedstawia inż. Edmunda Nowaka (tytuł artykułu — „Złoty Nowak”). Jest to rzecz o człowieku, który dopiero w bieżącym roku otrzymał za kilkanaście lat swoich wysiłków wysokie uznanie w postaci nagrody państwowej.

Inż. Nowak obecnie dyrektor zakładu doświadczalnego, opracował projekt i konstrukcję a potem wprowadził do seryjnej produkcji wieloczołowości linie automatyczne zwane „hydromat”. Pomysł powstał 14 lat temu, pierwsze efekty widoczne już były po dwóch latach ale potem stoczyć trzeba było jeszcze niejedną walkę o uznanie w kraju tego wynalazku

i jego zastosowanie. Z pożytkiem dla kraju walka ta się powiodła. Inż. Nowaka czekała u niego na każdym posterunku jego pracy, nie wszyscy go za to lubią.

„Byli również ludzie — pisze autorka — zarzucający dyrektorowi (Nowakowi — przyp. lekt.), że niszczy twórców. Inż. Nowak zaproponował przeniesienie do innej pracy, która da wszystkim możliwości tworzenia. Nie narodziło się jeszcze nic. Na biurku dyrektora prośba o zwolnienie z pracy: „prośbę swoją motywuję tym, że w zakładzie panuje wielki rygor”. Człowiek, który napisał to podanie też nie lubi dyrektora Nowaka. Brzmienie jak dowcip. Niestety, dowcipem nie jest. Dlatego szef, stoczący batalie o zwycięstwo konstrukcji, musi toczyć drugą: o rzetelną realizację. W naszym warunkach to walka o nowoczesność.”

NIEMOŻNOŚCI? — W cotygodniowym felietonie „Giełda wartości” Henryk Jankowski, dając za przykład interwencje osób, które w różnych loteriach coś wygrały i nie mogą doczekać się realizacji wygranej — pisze w „Argumentach” na temat stwarzania pozorów niemożności załatwiania pewnych spraw.

„Dyrektorzy poważnych instytucji — pisze autor — w poważnych organach prasowych publikują szafistyczne wyjaśnienia z krótkimi wnioskami, że nie są w stanie terminowo wywiązać się ze swych zobowiązań. Zazwyczaj przy wyjaśnieniach takich okazuje się, że nie ma winnych. Jedną instytucją zorganizowaną do wygranej przez szczęśliwców. Kierownictwo nierzadko instytucji stwierdza, iż zrobiło wszystko co w ludzkiej mocy, przekazuje terminowo listy wygranych do instytucji drugiej. Przedstawiciele tej instytucji która rozprowadza dobra, powołują się z kolei na jakiegoś

priorytetowe zobowiązania i nieomal apelują do uczuć obywatelskich i postawy społecznej pretendentów do realizacji szczęśliwych losów. Nikt wszakże nie chce zadawać pytania zasadniczego: jeżeli nie było możliwości terminowej realizacji losów, to dlaczego ochotnie zorganizowano całą imprezę, narażając na szwank dobre imię instytucji i społeczne zaufanie.”

Na uwagę zasługują zwłaszcza szersze wnioski wyprowadzone z tej sytuacji przez autora. Są bowiem tacy ludzie, którzy w podobnych sytuacjach zaskaniają się niemożliwością przewidywania. Jest to jednakże argument, który w sytuacji gospodarki planowej trzeba odrzucić. Może tu chodzić tylko o subiektywne umiejętności prognozowania, a to już zależy nie od rzeczy tylko od ludzi.

„To może jest tak — pisze autor — że pan Kowalski nie potrafi przewidzieć tego, co doskonale mógłby przewidzieć np. pan Nowak. Pan Kowalski wszakże woli stwierdzić, iż sprawa polega na obiektywnych niemożnościach, no to by nikt nie mógł zakwestionować faktu zajmowania przez niego określonego stanowiska. Jeżeli bowiem obiektywnie nikt nie jest w stanie przewidzieć, to jest rzecz absolutnie obojętna z tego punktu widzenia czy stanowisko zajmuje pan Kowalski, czy pan Nowak czy np. Piotr czy Paweł.”

W sumie idzie więc o kwalifikację i przede wszystkim o odpowiedzialność za to, za co z tytułu swej pracy trzeba odpowiadać.

LEKTOR

RADIO

NIEDZIELA — PROGRAM I: Fala 1322 m. 7.15 Śpiewa A. Rosiewicz z zespołem „Hagaw”; 7.30 W rannych pantoflach; 9.05 Fala 72; 9.15 Magazyn Wojskowy; 10 Dla dzieci młodszych „Apolejka” słuch.; 10.20 „Takt i fakty”; 11 Rozgłosnia Harcerska; 11.40 Zgadnij, sprawdź, odpowiedź; 12.15 Kto się z czego śmieje; 12.45 W kregu mel. włoskich i franc.; 13.15 Śpiewa Chór Dziecięcy „Wrocławskie skowronki”; 13.35 Z Teatrem i Armii na szlaku zwycięstwa; 14 Rok Moniuszkowski — Radiowy konkurs pieśniarski — przesłuchanie II etapu; 14.30 „W Jezioranach”; 15 Konc. życzeń; 16.05 Tygodn. przegląd wydarzeń tygodnia; 16.20 Teatr PR „Jedza”; 17.30 Muz. rozrywk.; 18 Piosenka miesiaca; 19.15 Przy muzyce o sporcie; 19.53 Dobranocka; 20.10 O czym mówią w świecie; 20.30 „Matyslakowie”; 21 Zatańczymy?; 21.30 „Jarmark cudów”; 22.30 Muz. tan.; 23.25 Od Jamboree do Jamboree; 0.10 Program nocny z Krakowa.

WIADOMOŚCI: 6, 7, 8, 9, 12.05, 16, 20, 23, 24, 1, 2, 2.55.

PROGRAM II: Fala 407 m i UKF 69.74 MHz; 7.45 Po jednej piosenke; 8 Moskwa z melodia i piosenka — słuchaczom polskim; 8.35 Radio-problemy; 10 „Wielkopolska Niedziela”; 12.30 Poranek symf. w 125 rocznicę śmierci F. Mendelssohna Bartholdy'ego; 13.30 Zgaduj-Zgadula; 15 Teatr dla dzieci — „Opowieści puszki kanadyjskiej” cz. II; 15.46 „Baśnie! Właśnie!”; 16.30 Konc. chopinowski z nagrań N. Gawrilowej, laureatki VIII Konkursu Chopinowskiego w 1970 r.; 17.05 Warszawski Tygodnik Dzw.; 17.30 Tango w roli głównej; 18 Teatr PR — Studio Współczesne „Swoja dziewczyna”; 18.45 Kwadrans w stylu noworolenderskim; 19.45 Wojsko — strategia, obronność; 20 Magazyn literacko-muzyczny „Dwudziestolatka”; 21.30 Rok Moniuszkowski — Radiowy

Konkurs Pieśniarski — przesłuchania II etapu; 22.05 Ogólnop. wiadomości sport.; 22.35 Niedzielne spotkanie z muz. — XIX aud. z cyklu: „Wybrane konc. instrument. Mozarta”.

WIADOMOŚCI: 5.30, 6.30, 7.30, 8.30, 12.05, 17, 19, 22, 23.50.

PROGRAM III: UKF 66.62 MHz oraz fale krótkie pasma 20, 31, 41 i 49 m; 7.30 Spotkanie z H. Reddy; 8.10 Klasa — magazyn filatelist.; 8.35 Niedzielne rytmy; 9 „Kleska” — 14 odc. pow.; 9.10 Grające listy; 10 Ilustrowany tygodnik rozrywkowy; 11.22 Zapomniane konc. fortep. — C. Czerny; Koncert a-moll op. 214; 12.05 „Opowieść o najdroższym szpiegu świata” — słuch.; 12.30 Między „Bobino” a „Olimpią”; 13 Tydzień na UKF; 13.15 Nowości „Polskich Nagrań”; 13.35 Sylwetka piosenkarza — W. Schatz; 14.05 Impresje zespołu „Jazz Carriera”; 14.20 Peryskop — przegląd wydarzeń tygodnia; 14.45 Klasyka piosenki; 15.10 Pierwsze obroty — muzyczne premiery; 15.30 Jak zostać królem — rep.; 15.50 Zwierzenia prezentera; 16.10 Co nam zostało z tych wad; 16.45 Piosenki z „Włoskiego buta”; 17.05 „Kleska” — 15 odc. pow.; 17.15 Mój magnetofon; 17.40 Filmowe motywy muzyczne; 18 Coś w tym jest — rozmowa o filmach; 18.15 Polonia śpiewa; 18.30 Mini-max, czyli minimum słów maksimum muzyki; 19.05 Płyta — słuch.; 19.25 „Splatane korony” zesp. „Colosseum”; 19.35 Muzyczna poczta UKF; 20 Impresje filmowe — gawęda; 20.10 Wielkie recitale — Laureaci I Konkursu im. P. Czajkowskiego; 21.05 Rzeczywistość i poezja — Ma jakowski i Lili Brik; 21.25 Płyty nasze i naszych przyjaciół; 21.50 Opera tygodnia — Z nagrań Szury Czerskiej; 22.08 Śpiewa J. Smith; 22.20 Na rubieżach; 22.35 „Białe noce w Leningradzie” i inne ballady po rosyjsku; 23 Poetki radzieckie — N. Matwiejewa; 23.05 Muzyka noca; 23.50 Śpiewa Mira Kubasińska.

WIADOMOŚCI: 6, 8.30, 14, 19, 22 Szampański walc gra ork.

PONIEDZIAŁEK PROGRAM I — FALA 1322 m. 8.08 Felieton dnia; 8.21 Co słyszał w świecie; 8.30 Konc. życzeń; 8.45 W kilku taktach w kilku słowach; 9 Dla kl. I i II (jęz. polski) „Gdzie są literki”; 9.20 Z muz. scenicznej; 10.05 „Pekniety świat” fragm. 1 pow. H. Pajaka; 10.30 Co się Wam w tej audycji najbardziej podoba”; 11 Dla kl. VIII (historia) „Macierz Szkolna w Gdańsku”; 11.20 Piosenka jest dobra na wszystko; 11.45 Porady praktyczne dla kobiet; 12.25 Z wrocławskiej fonoteki muz.; 13 Z życia ZSRR; 13.20 „Więść tańczy i śpie w”; 13.40 Więcej, lepiej, taniej; 14 Rozmowa o kulturze; 14.15 Muzyka popularna; 14.30 Rok Moniuszkowski; 15.05 Godzina dla dziewcząt i chłopców; 16.05 Alfa i Omega; 16.30 Popołudnie z młodzieżą; 16.50 Muz i aktualn.; 19.15 Z księgarskiej lady; 19.20 Kupić, nie kupić, posłuchać warto; 19.30 Kwadrans muz. K. Stromengera; 19.45 Pieśni rewolucyjne; 20.80 Miniatury rozrywk.; 21 Naukowy rolnikom; 21.25 Pięć minut o wychowaniu; 21.30 Parnasik; 22 Koncert życzeń miłośników muz. poważnej; 22.40 Zatańczymy; 23.10 Korespondencja z zagranicy; 23.15 Małe monografie jazzowe; 23.40 Z muzyki dawnej; 0.10 Program nocny z Olsztyna.

WIADOMOŚCI: 5, 6, 7, 8, 10, 12.05, 15, 16, 20, 23, 24, 1, 2, 2.55.

PROGRAM II — FALA 407 m i UKF 69.74 MHz; 7.50 Gra Mała Ork. Dęta pod dyr. H. Bejmicki; 8.35 Problemy i dyskusje; 8.45 Kwadrans dla pianistów; 9 Ludwik van Beethoven — Uwertura do dramatu Goethego „Egmont” O.I.R.T. Cykl: „Nauka w służbie pokoju” Wykład „Nauka narodowej gospodarki” Autor: Gurij Marczuk i Herman Gorjaczew (ZSRR); 9.35 Kobieta ABC; 10.05 Znad Morza Czarnego po norweskie fiordy Muz. Lud. różnych na rodów; 10.25 W Jezioranach...; 10.55 Z muz. włoskiego baroku; 13 Czas dobrych gospodarzy; 13.20

Donlejs'a; 13.40 „Dzień pierwszy i następny” fragm. pow. E. Iwanickiej; 14.05 Z kompozytorskiego albumu J. Straussa; 14.25 Polska muzyka ludowa; 14.40 Uśmiech Klemensa aud. poświęcona St. Jaworskiemu; 15 Konc. Chóru Rozgłosni Wrocławskiej P.R. pod dyr. St. Krukowskiego; 15.20 Gra Zespół Joe „Fingera” Carr; 15.30 Z estrady warszawskiej PWSM; 17.15 Niedzielne remanenty sportowe E. Pacholskiego; 17.25 Pozn. Konc. Zyczeń; 17.55 Radioexpress; 18.05 Pozn. Chór Chłopców pod dyr. J. Kurczewskiego; 18.20 Son-da — Nasze spotkania — Łomża; 19.15 Język rosyjski; 19.31 Teatr PR — Studio Współczesne „Sportowa Niedziela”; 19.56 Konc. Wielkiej Ork. Symf. P.R. i TV; 21.04 Dla ludzi idących naprzód; montaż poetycki z ok. 55 rocznicy Rewolucji Październikowej; 21.24 Me lodie rozrywkowe; 21.30 Rok Moniuszkowski Radiowy Konkurs Pieśniarski — przesłuchanie II etapu; 22.33 Wiecezór tańca i piosenki.

WIADOMOŚCI: 5.30, 6.30, 7.30, 8.30, 9.30, 12.05, 14, 16, 19, 22, 23.50.

PROGRAM III UKF — 66.62 MHz oraz fale krótkie pasma 20, 31, 41 i 49 m; 7.30 Za króla Sasa i króla Stasia — gawęda; 7.40 Muzyczny zegarynik; 8.05 Mój magnetofon; 8.35 „Wio koniki” i inne szlagiery sprzed lat; 9 „Kleska” — pow.; 9.10 Vademecum melomana; 9.30 Nasz rok 72-gi; 9.45 Powracająca melodia; „Kalinka”; 10.15 Głosy z decelitych płyt — rep.; 10.35 Wszystko dla pań; 11.45 Koniec wieczności — pow.; 12.25 Za kierownica; 13 Na gdańską antenie; 15.10 Album muz. uniwersalny; 15.30 N+T czyli nowoczesność i technika; 15.45 Włoskie nowości piosenkiarskie; 16 W. A. Mozart — Sonata fortep. B-dur KV 570; 16.15 „Rodzina ach rodzina” — w piosence franc.; 16.35 Gra Lionel Hampton; 16.45 Nasz rok 72-gi; 17.05 „Kleska” — pow.; 17.15 Mój magnetofon; 17.40 O właściwościach gatunków; 18 Konsonan-

se i dysonanse — magazyn aktualności muz.; 18.30 Polityka dla wszystkich; 18.45 Nowości piosenkiarskie z Aten; 19.05 Pow. w wydaniu dżw. „Wojna i pokój”; 19.35 Muz. poczta UKF; 20 Czas te rażniejszy i przeszły; 20.15 Sylwetka piosenkarzy N. Bregwade; 20.35 Muzyczna warszawiana sprzed wieku; 21 Nie czytaście to posłuchajcie; 21.20 Gdzie jest prze-bój; 21.45 Balet tygodnia — I. Strawiński „Ognisty ptak”; 22.08 Śpiewa Chór Aleksandrowa; 22.15 Trzy kwadransy jazzu; 23 Poetki radzieckie — J. Marlo; 23.05 Collegium musicum — w cieniu mistrzów baroku Tommaceo Albino-wi; 23.50 Śpiewa Jukka Kuoppa-maki.

WIADOMOŚCI: 5, 6, 7, 8, 10.30, 12.05, 15, 17, 19; 22.

TELEWIZJA

NIEDZIELA — PROGRAM I: 7.45 — TV Kurs Rolniczy; 8.20 — Przypominamy. radzimy. 8.30 — Nowoczesność w domu i zagro-dzie; — 9 Dla młodszych widzów: Teleranek. Naokoło świata. Zrób to sam — przed kamerami A. Stodowy, film z serii „Mój przyjaciel Ben”; Wizyta, TV Klub Śmia-łych; 10.20 — W starym kinie: „Film sztuka ludowa”; 11.10 — Dla dzieci: TV Teatr Lalek — J. Ośnica; „Mocny Bartek”; 12 — Dziennik; 12.15 — Wielcy ludzie z muzyką — Włodzimierz Iljcz Lenin; 13 — Przemiany; 13.30 — Sprawa. magazyn sportowy; 15.50 — „Prawa buszu” — film ser. prod. franc. pt. „Lamparty i Ka-meleon”; (kolor); 16.15 — „Piecio-raczki” — film dokum. (kolor); 16.55 — Wielka gra — teleturniej (kolor); 18.05 — Program filmowy; 18.35 — Estradowe widowiska — pro-gram rozrywkowy ZSRR; 19.20 — Dobranoc i Dziennik; 20.05 — „Leo-nardo da Vinci” — fab. film ser. prod. włoskiej, cz. II (kolor); 21.10 — PKF; 21.20 — „Jak się to ro-bi” — program estradowy TV

Wrocław; 22.20 — Magazyn spor-towy.

PROGRAM II: 15.35 „Biały pu-deł” — film (kolor); 16.35 — „Ta-jemnice Opactwa w Mogilinie” (Zapiskane w ziemi); 17.05 — „12 szlagierów” — program estrado-wy TV CSRS; 17.45 — „Prawdziwy koniec wielkiej wojny” (Filmy J. Kawalerowicza); 19.20 — Dobranoc i Dziennik; 20.05 — Transm. Konc. Inauguracyjnego Festiwalu Muzyki Rosyjskiej i Radzieckiej z Ka-towie; 21.45 — „Tytuł wypisany jest woskiem” — Józef Ozga-Michalski (Monografia poetki);

PONIEDZIAŁEK — PROGRAM I: 15.20 — Politechnika TV — Fi-zyka — kurs przygotowawczy „Ruch falowy” cz. I i II; 16.30 — Dziennik; 16.40 — Dla dzieci „Zwierzyńcy” — w programie filmu — „Mały geniusz” — z serii „Augie Doggie”; — „Wóz Łapacza psów” z serii Yakkis Kwa-ki; 17.25 — „Echo Stadionu”; 17.50 — „Teleskop”; 18.20 — „Środo-wisko — troska wielu dyscyplin” w programie wystąpią — prof. dr H. Ryfart; — prof. dr A. Horst; — prof. dr Wł. Wegorek; 18.45 — Eureka; 19.20 (kolor) — Dobranoc i Dziennik; 20.15 (kolor) — Teatr TV — „Idź z nami w tamte dni” — wg. sztuki Leonida Leonowa „Lenuśka”; 21.45 — (kolor); Transm. części artystycz-nej Akademii w 55 Rocznice Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej; 22.45 — Dzie-nnik i wiad. sport.; 23.10 — Poli-technika TV (powt.).

PROGRAM II: 16.45 — „Dni Paź-dziernika” — film dokum., 17.30 — „U wrót Arktyki” — film dokum.; 17.50 — „Urze-czywistnione marzenia” — film do-kumentalny; 18.40 — Przedstawi-e nie się zaczyna” — film roz-rywkowy; 19 — „Piosenka tak lu-dziom potrzebna”; 19.20 — Dobra-noc i Dziennik; 20.15 — „Cała na-pród” — gra i śpiewa gruziński zespół „Orera”; 21.15 — Tańczą Irina Kolkakowa; 21.45 (kolor) — Kremleskie kuranty — fab. film radziecki.

Praca Nauka

Pracowniczkę w wytwór-ni papierniczej zatrudnię. Oferty „Prasa” Grunwal-dzka 19 dla 29395g.

Zatrudnię pomocników murarzy. Praca stała, zgłoszenia budowa, Wojska Polskiego 5. 29209g

Pomoc domowa do osoby samotnej w godzinach po-rannych potrzebna zaraz. Zgłoszenia telefoniczne nr 479-22, po godz. 15. 29242g

Uczniów już zaawansowa-nych w zawodzie teleradio-mechanicznych przyjmę. Poznań, Wielka 20. 29402g

Pomoc do dziecka półrocznego potrzebna. Po znań, Grodzka 35. 29364g

Potrzebny dozorca (star-sze małżeństwo) budynku mieszkanie pokój kuch-nia. Oferty „Prasa” Grun-waldzka 19 dla 29309g.

Pomoc do dwuletniej dziewczynki — potrzeb-na. Warunki dobre. Fuk-siewicz, Warszawa, Smol-na 9-2. 1994-K2

Gospośia samodzielną do-chodzącą potrzebna do 2 osób pracujących i matki. Śródmieście, bardzo do-bre warunki. Oferty „Pra-sa” Grunwaldzka 19 dla 29340g.

Malarzy oraz przyzycz-nych przyjmę, ul. Asnyka 4 m. 10. 29324g

Młoda pracownice przy-jmę. Adres wskaże „Pra-sa” Grunwaldzka 19 dla 29346g.

Uczennica fryzjerska 18 lat zamieszcową potrzebn-a. Oferty „Prasa” Grun-waldzka 19 dla 29272g.

Pełni do prowadzenia do-mu i opieki nad chorą pi-lnie potrzebna. Warunki bardzo dobre. Zgłoszenia po 16. Głogowska 72 m. 7. 29301g

Stolarz potrzebny, może być emeryt. Adres wska-że „Prasa”, Grunwaldzka 19 dla 29106g.

Ucznia przyjmę. Tapicer-nia, Dąbrowskiego 24. 29857g

Przyjmę czeladnika na pół etatu. Piekarnia, Mylna 15. 29129g

Wykwalifikowaną bieliź-niarke do zycia koszul-meskich, zatrudnię zaraz. Oferty „Prasa”, Grun-waldzka 19 dla 29185g.

Czeladnik krawiecki, na stałe do I kat. — zaraz. Poznań, Ogrodowa 4. 29188g

Kierowcę na taksówkę — przyjmę. Tel. 450-17. 29175g

Zatrudnię czapnika do szy-cia czapek z tkanin futer-kowych Oferty „Prasa” — Grunwaldzka 19 dla 29184g

Angielskiego uczyć telefon 44-738, od 17. 29354g

Student uniwersytetu — udziela lekcji matematy-ki. Telefon 443-87. 29110g

Kupno

Kupię kieliń i beben do galwanizacji, tel. 522-81, godz. 17—20. 29315g

Konto dewizowe PKO na Fiatu odkupię. Oferty „Prasa” Grunwaldzka 19 dla 29297g.

Pracownicy poszukiwani

Poznańskie Powiatowe Zakłady Przemysłu Tereno-wego w Swarzędzu, ul. Czerwonej Armii 8 poszuku-ją

PRACOWNIKÓW na stanowiska kierownicze w Działach Technicznych z dużą praktyką zawo-dową.

Warunki pracy i płacy do uzgodnienia w Dziale Kadr w Swarzędzu, ul. Czerwonej Armii 8.

Dojazd do Swarzędza autobusem MPK nr 84 z ul. Wierzbowej względnie autobusem pracowniczym. Te-lefון — Swarzędz 156, 157. 1780-M2

MHD Art. Spoż. w Poznaniu, zatrudni zaraz:

- SPRZEDAWCÓW na cały i niepełny wymiar godzin.
- ROBOTNIKÓW magazynowych
- ROZNOŚNICIELI mleka butelkowego
- PRZODOWNIKÓW spedycyjnych
- KIEROWCĘ.

Zgłoszenia przyjmujcie Dział Spraw Osobowych pok. 210, 211, II piętro przy ul. 27 Grudnia 13. 8694-M1

Przedsiębiorstwo Techniczno - Handlowe Zmechani-zowanego Sprzętu Domowego „Eldom” O/W Poznań, ul. 27 Grudnia nr 17/19, przyjmie zaraz do pracy:

- KIEROWNIKA Zespołów Magazyn. Podolany
- 10 SLUSARZY
- 8 ROBOTNIKÓW magazynowych
- 20 SPRZEDAWCÓW
- 1 z-cę GŁÓWNEGO KSIĘGOWEGO
- 1 ST. KSIĘGOWA
- 1 KIEROWNIKA Zakł. Usług. Os. Piastowskie
- 1 REWIDENTA do mag. Podolany
- 2 OPERATORÓW wózków wys. układania
- 4 SPRZĄTACZKI do sklepów
- 2 INSP. do Dz. Usług
- 1 DEKORATORA, oraz na 1/2 etatu insp. p-poż.

Warunki pracy i płacy wg układu zbiorowego pra-cy prac. handlu wewnętrznego.

Zgłoszenia należy kierować do Działu Kadr i Szko-lenia Zaw. pod wyżej podany adres. 9002-M1

Poznańskie Przedsiębiorstwo Budowlane Przemysłu Lekkiego w Poznaniu, ul. Kochanowskiego 7, zatrud-ni do pracy na terenie m. Poznania i powiatu poz-nańskiego, następujących pracowników:

- KIEROWNIKA robót budowlanych z wykształceniem wyższym techn.-budowlanym z 5-letnią praktyką w zawodzie, względnie śred-nie wykształcenie techniczno-budowlane z 8-let-nią praktyką — wymagane uprawnienia bu-dowlane.
- 20 MURARZY z wykształceniem zawodowym
- 3 CIESIŁI z wykształceniem zawodowym
- 3 KIEROWCÓW z kat. prawa jazdy I i II
- 8 MONTERÓW samochodowych z wykształce-niem zawodowym
- 30 ROBOTNIKÓW
- 10 ELEKTROMONTERÓW z wykształceniem za-wodowym
- 5 INSTALATORÓW wod.-kan. i c.o. z wykształ-ceniem zawodowym.

Warunki pracy i płacy wg. UZP w budownictwie — do omówienia na miejscu, zgłoszenia osobiste lub podanie pisemne wraz z opisami dyplomów, świa-dectw szkolnych oraz opinii zawodowej oraz świa-dectwa pracy przyjmuje Sekcja Kadr pokój nr 209, II pr. 8516-M

Tempo rozwoju „Elektromontażu” Poznańskiego umożliwiała zatrudnienie specjalistów wszelkich zawo-dów budowlanych i montażowych, a w szczególności:

- ELEKTROMONTERÓW i POMOCNIKÓW elek-tromontera
- SLUSARZY i POMOCNIKÓW slusarza
- MECHANIKÓW samochodowych,
- SPAWACZY
- OPERATORÓW sprzętu budowlanego
- TECHNOLOGÓW warsztatowych (minimum z wykształceniem średnim technicznym)
- EKONOMISTÓW z wyższym wykształceniem do pracy w służbach ekonomicznych
- INŻYNIERÓW i TECHNIKÓW elektryków na stanowiska kierowników budów (wymagane uprawnienia budowlane)
- ZAOPATRZENIOWCÓW branży elektrycznej (z wykształceniem średnim technicznym)
- KIEROWNIKA Bazy Materiałowej (z wykształ-ceniem średnim technicznym)
- ZASTĘPCÓW kierownika Działu Zaopatrzenia (z wykształceniem średnim technicznym)
- ZASTĘPCÓW kierownika Grupy Robót d.s. Technicznych (z wykształceniem wyższym tech-nicznym + uprawnienia budowlane)
- ZASTĘPCÓW kierownika Grupy Robót d.s. Eko-nomicznych (z wykształceniem wyższym eko-nomicznym)
- PROJEKTANTÓW i starszych projektantów (z wykształceniem minimum średnim technicznym)
- PROJEKTANTA d.s. przetwarzania danych (z wykształceniem wyższym i kursy specjalisty-czne)

Ponadto zatrudnimy zaraz:

- 2 MASZYNISTKI maszyn piszących do hali maszyn (praca w akordzie).
- 1 GONCZA.

Gwarantujemy szybki awans pracownikom wyróż-niającym się w pracy!

Pracownikom delegowanym w teren Przedsiębior-stwo gwarantuje zakwaterowanie i rozładowe.

Zgłoszenia przyjmujcie Dział Zatrudnienia Przed-siębiorstwa Robót Elektrycznych „Elektromontaż” Po-znań — Junikowo, ul. Wierusowska 12/16, tel. 672-051 w. 122, 123. 8819-M1

W dniu 2 listopada 1972 r. zmarł

LEON DRABER

długoletni pracownik Drukarni Kolejowej w Poznaniu, linotypista

W Zmarłym straciłmy sumiennego pracow-nika, serdecznego kolegę i przyjaciela.

Pogrzeb odbędzie się w dniu 6 bm. o godz. 13.05, na cmentarzu na Junikowie.

Rodzinie Zmarłego składamy wyrazy głębo-kiego żalu i współczucia.

Dyrekcja — Rada Zakładowa — POP oraz współpracownicy Drukarni Kolejowej w Poznaniu.

Dnia 3 listopada 1972 r. zmarła opatrzona Sakramentami św., przeżywszy lat 68, śp.

ANIELA LISOWSKA

z domu Pernaczyńska

Pogrzeb odbędzie się dnia 6 bm. na Junikowie o godz. 14.15. Msza św. odprawiona zostanie 6. 11. o godz. 12 w kościele OO Dominikanów

córka, syn, rodzina

29404g

Dnia 4 listopada 1972 r. zmarł, przeżywszy lat 89

WALENTYNA KOSICKI

Pogrzeb odbędzie się we wtorek, dnia 7 bm. o godz. 11, z kaplicy cmentarnej na Junikowie.

W smutku pogrążona

RODZINA

Poznań, ul. Kilińskiego 15 m. 8. 29415g

† Z głębokim żalem zawiadamiamy, że w dniu 3 listopada 1972 r. zmarł po krótkich cierpieniach mój najdroższy mąż, najukochańszy tatuś, syn, brat, szwagier i siostrzeniec w wieku 40, lat, śp.

TADEUSZ PERZ

Pogrzeb odbędzie się we wtorek, dnia 7 bm. o godz. 13.05, na cmentarzu junikowskim.

W smutku pogrążeni

żona, córeczka, rodzice, siostry, bracia i rodzina

Poznań, ul. Czechosłowacka 23 m. 11. 29388g

† Z głębokim żalem zawiadamiamy, że dnia 1 listopada 1972 r. zmarła w wieku 42 lat, na-sza ukochana córka i siostra, śp.

KRYSTYNA KURIAK

z domu Staniszevska

Pogrzeb odbędzie się w poniedziałek, dnia 6 bm. o godz. 11, na cmentarzu Junikowskim.

W smutku pogrążeni

rodzice i brat

29383g

Z głębokim bólem i smutkiem zawiadamiamy, że w dniu 3 listopada 1972 r. odeszła spośród naszego grona

PRAKSEDA ANDRZEJEWSKA

nasz serdeczny i oddany przyjaciel.

Wyrazy współczucia Rodzinie

składają

Przedszkole nr 55 przy PZPS Przedszkole Opiekuncze nr 26, Komitet Rodzicielski oraz dzieci

29367g

Dnia 30 października 1972 r. zmarła

IRENA JEZIEWSKA

b. długoletnia pracownica Zarządu Aptek.

Zmarła była sumiennym pracownikiem i ser-deczną koleżanką.

Rodzinie Zmarłej wyrazy serdecznego współ-czucia składają:

Rada Zakładowa, Dyrekcja Zarządu Aptek Województwa Poznańskiego i m. Poznania w Poznaniu.

9097-K1

† Z głębokim żalem zawiadamiamy, że dnia 2 listopada 1972 r. zmarł tragicznie w 18 roku życia mój najukochańszy synek, nasz naj-droższy brat i wujek, namaszczony Olejami św.

RYSZARD WITCZAK

Pogrzeb odbędzie się we wtorek, dnia 7 bm. o godz. 10.50, na cmentarzu górczyńskim.

W smutku pogrążeni

matka, siostry, brat, szwagier i siostrzenica

Poznań, ul. Śielska 27 m. 5. 29362g

† Z głębokim żalem zawiadamiamy, że dnia 3 listopada 1972 r. odeszł od nas w 78 roku życia nasz kochany ojciec i dziadek, śp.

MAKSYMILIAN JAKUBOWSKI

Pogrzeb odbędzie się dnia 7 bm. o godz. 14, z kaplicy cmentarnej na Miłostowie.

W smutku pogrążona

córka z dziećmi

Poznań, ul. Wrzesińska 44 m. 7. 29369g

† Z głębokim żalem zawiadamiamy, że w dniu 4 listopada 1972 r. zakończył swój pracow-ity żywot, mój ukochany mąż, najdroższy ojciec, teść, dziadek, brat i szwagier, przeżywszy lat 72, śp

ADAM KOSWENDA

długoletni pracownik PZU

Pogrzeb odbędzie się we wtorek, dnia 7 bm. o godz. 13.40, na cmentarzu junikowskim.

Pogrążeni w smutku

żona, dzieci, wnukowie i rodzina

Poznań, Włodkowska 25 m. 15. 29414g

Dnia 3 listopada 1972 r. zakończył swój pra-cowity żywot nasz długoletni przelozony, ser-deczny kolega, szczerze oddany i lubiany wy-chowawca

dyr. inż. MIECZYSLAW DYBOWSKI

założyciel i dyrektor Zasadniczej Szkoły Rolni-czej w Skierszewie, pow. Gniezno, długoletni działacz społeczny i aktywny na polu krzewie-nia oświaty rolniczej.

Rodzinie Zmarłego składamy wyrazy głębokie-go współczucia.

Pogrzeb odbędzie się dnia 6 bm. o godz. 14, na cmentarzu w Wydartowie, pow. Mogilno.

Grono Pedagogiczne i pracownicy Zasadniczej Szkoły Rolniczej w Skierszewie.

29355g

† Dnia 3 listopada 1972 r. odszedł od nas pra-wy człowiek i serdeczny kolega, śp.

BRONISLAW POPOWSKI

pozostawiając w głębokim smutku

grono przyjaciół z b. gimn. im. Marii Magdaleny

29336g

</

Warta najlepsza w Wielkopolsce

Ponad czterdziestu zawodników reprezentujących barwy Warty, Surmy i Włókniarza Kalisz, startowało wczoraj w sali przy ul. Chwiałkowskiego, w zawodach o drużynowe mistrzostwo okręgu w gimnastyce.

Jako pierwsi startowali chłopcy w kategorii młodzieżowej i mężczyźni we wszystkich klasach sportowych, a więc — III, II, I i mistrzowskiej. W tej ostatniej grupie zobaczyliśmy tylko Szczęśliaka, Łuszcza i Grochowskiego (wszyscy z Warty).

W klasie młodzieżowej najlepiej ćwiczyli reprezentanci Warty. Indywidualnie zwyciężył Wojciechowski przed Najdekami i Kosowskim. Drużynowo triumfował również zespół Warty — 160 pkt., przed Włókniarzem i Surmą. Najbardziej wyrównany poziom reprezentowali zawodnicy startujący w III klasie, indywidualnie najlepszym okazał się tu Zieliński z Warty, który za wszystkie ćwiczenia uzyskał 56,10 pkt. Drużynowo zwyciężyli gimnastyści Warty 1080 pkt., przed Surmą 830 pkt. i Włókniarzem Kalisz 130 pkt. Mimo zgłoszenia ponad 50 zawodników z Kalisza, na sali przy ul. Chwiałkowskiego pojawiło się tylko 9 zawodników z tego klubu, stad tak niki dorobek punktowy drużyny.

Na marginesie wczorajszej imprezy, wydaje się nam, że sedziole rozpoczną punktować ze zbyt wysokiego poziomu. Lepiej ośzczędzić zawodnikom rozczarowań w wypadku uczestnictwa w zawodach np. centralnych i oceniać nie co niżej nie najlepsze jeszcze programy, (zb)

Bokerskie drużynowe mistrzostwa Polski

W spotkaniu drużynowych mistrzostw Polski grupy „C” ZKS Wybrzeże wygrał z Metalem Tarnów 12:8. (t)

Po Francji przed Pogonią

Wczoraj w godzinach przedpołudniowych powrócił z Francji piłkarz poznańskiego Lecha, który we wtorek o godz. 18.30 zmierza się na stadionie w Golecnie, przy świetle elektrycznym ze szczecińskiego Pogonia. We Francji poznaniacy występujący jako reprezentacja Polski kolejarzy, zmierzili się z zespołem kolejarzy francuskich. O wrażenia z tego meczu poprosiliśmy trenera Augustyna Dziwisza zaraz po wyjściu tego ostatniego z wagonu.

— Mecz z Francuzami przegraliśmy 0:1, ale ponieważ w pierwszym spotkaniu, jakie odbyło się w Poznaniu, zespół Lecha wygrał 4:0 (Jakóbczak strzelił wtedy 3 piękne bramki), weszliśmy do półfinału piłkarskich mistrzostw Europy kolejarzy. Z kim będziemy grali o final jeszcze nie wiadomo. Zależy nam na tym losowanie. Właściwie mecz z zespołem francuskim powinniśmy zremisować, gdyż sędzia nie uznał nam prawidłowo — moim zdaniem — strzelonego gola.

Lech wystąpił we Francji w następującym zestawieniu: w bramce Zakrzewski, w obronie Lesiewicz, Płotka, Bilewicz, Domino, w pomocy Świąta, Manicki, Jakóbczak, Napierała, w ataku Adamski, Stępczak, Wojciechowski. Jeszcze przed meczem wydałem polecenie zawodnikom aby grali bardzo ostrożnie, gdyż mając w perspektywie ważny a zarazem trudny pojedynek z Pogonią, chciałem za wszelką cenę uniknąć kontuzji, tej zmyru dręczącej w tym roku piłkarzy Lecha.

Na podkreślenie — stwierdził na-

Wicemistrz Polski pokonany w Poznaniu

Koszykarki Olimpii wygrywają z krakowską Wisłą

Sezon koszykówki 1972/73 rozpoczął się już na dobre. Wczoraj wystartowały do walki o mistrzowskie punkty zespoły I ligi koszykarskiej oraz II ligi koszykarskiej. W Poznaniu doszło do dużej niespodzianki. Koszykarki Olimpii pokonały aktualnego wicemistrza Polski — Wisłę Kraków. Koszykarze Lecha przegrali w Warszawie z miejscową Polonią. A oto relacje z wczorajszych spotkań:

OLIMPIA — WISŁA 62:58 (37:24)

Po wysokiej porażce Olimpii z Wisłą na turnieju Łajkonika w Krakowie tydzień temu, mało kto przypuszczał, że poznaniaki stać będą na pokonanie doświadczonych, dysponujących wieloma znakomitymi zawodniczkami zespołu Wisły. A jednak Olimpia sprawiła nam wszystkim bardzo miłą niespodziankę i wygrała 62:58, prowadząc do przerwy 37:24.

Swoją sukces zawdzięczają poznaniaki przede wszystkim b. dobrej dyspozycji strzałowej, zwłaszcza w pierwszej części meczu, kiedy to imponowały celnością rzutów. Ponadto w tym okresie nieźle zaprezentowały się w defensywie tak, że krakowianki miały spore trudności z przedostaniem się pod koszyk przeciwniczek. Bardzo dobry mecz rozegrała wczoraj Gostyńska, która nie tylko celnie strzelała i to w najbardziej krytycznych momentach, ale umiejętnie kierowała grą swoich koleżanek. Na wyróżnienie zasłużyła również Gosińska-Każmierczak, Zwierzyńska i Mańczak.

Początek spotkania nie zapowiadał sukcesu drużyny gospodarzy. Wisła prowadziła 6:0, ale już w następnych minutach inicjatywa przeszła w ręce zawodniczek Olimpii, które przyspieszyły grę i zaczęły uzyskiwać coraz większą przewagę. W 13 minucie było jeszcze 17:17,

stopnie trener Dziwisz — zasługuje gorące przyjęcie, jakie zgotowali nam nasi francuscy przyjaciele. Graliśmy w małym mieście Laone, leżącym 130 kilometrów na północ od Paryża. Było wszystko, co sportyka się na wielkich międzynarodowych spotkaniach: orkiestra, hymny, kwiaty itp.

A jak wyglądać będą przygotowania do meczu z Pogonią? — pyta trener Dziwisz.

— Dzisiaj o godz. 18 trenujemy na stadionie Olimpii, by poznać teren i przyzwyczaić się do sztucznych oświetlenia. Następnie cały zespół wyjeżdża do Strzeszyna. Tak dzięki znakomitą warunkom spodziewam się, że chłopcy odpoczną i odprężą po wyczerpującej podróży i nabiorą sił do wtorkowego pojedynku. Drugi trening na boisku Olimpii przeprowadzimy we wtorek o godz. 16.30. Kibiców zapewne zainteresuje, w jakim składzie wybiegnie we wtorek na boisko jedenastka Lecha. Najprawdopodobniej wyglądać ona będzie następująco: Karasiński — Lesiewicz, Płotka, Bilewicz, Domino — Świąta, Stępczak, Napierała — Adamski, Jakóbczak, Wojciechowski. Spodziewam się, że w Poznaniu zdobędziemy dwa punkty, ale przestrzegabym przed lekceważeniem Pogoni, która choć zajmuje miejsce na końcu tabeli, jest bardzo groźnym zespołem i może sprawić niejedną przykrą niespodziankę swoim przeciwnikom. Jestem jednak optymistą.

I my również. Dziękujemy.

Rozmawiał: **MACIEJ STABROWSKI**

ale już na 2 minuty przed końcem pierwszej połowy, Olimpia prowadziła 31:22. Po zmianie stron, w dalszym ciągu utrzymywała się przewaga poznanierek, które zwiększyły korzystną dla siebie różnicę do 17 punktów (w 27 min.). Potem jednak do głosu zaczęły dochodzić krakowianki, systematycznie zmniejszając różnicę punktów, ale na szczęście w ostatnich minutach Olimpii znowu poderwała się do walki i ostatecznie wygrała to spotkanie, rewanżując się Wisłę za porażkę w Krakowie.

Punkty zdobyły dla Olimpii: Gosińska 16, Gostyńska 15, Piat 10, Zwierzyńska 9, Mańczak 3, Treła 2, Górak 2; dla Wisły: Rogowska 19, Ogłodzińska 15, Wojtal 10, Wyka 7, Guzik 4, Biesiekierska 3.

AZS P-N — POLONIA W-WA 53:65 (25:27)

Koszykarki poznańskiego AZS-u przystąpiły do tego spotkania osłabione brakiem dwóch czołowych obecnie zawodniczek: Stabedziekiej i Józwiak. Obie te koszykarki miały kontuzje kolan i nie wiadomo czy wystąpią w pierwszej rundzie tegorocznych rozgrywek. Nic więc dziwnego że poznaniaki przegrały 53:65 (25:27). Nie pomógł powrót na boisko Chmielewskiej, która grała praktycznie bez treningu i jeszcze upiwnie trochę czasu nim ta znakomita w ubiegłym sezonie zawodniczka, odzyska swą formę.

Gra akademickich opierała się praktycznie na trzech zawodniczkach: Walkowiak, Jabłońskiej i Budych. Na domiar złego ta ostatnia chorowała tuż przed rozpoczęciem sezonu i nie jest jeszcze w wysokiej formie. Polonia już od pierwszych minut meczu obierała prowadzenie, którego nie oddała do końca spotkania. Akademicki miały co prawda momenty kiedy wydawało się, że obejmą prowadzenie, ale kiedy spadły za 5 przerw winili osobliwych Budych i Jabłońska (ta młoda zawodniczka musi koniecznie nauczyć się trzymać nerwy na wodzy), przewaga warszawianek uwidoczniła się w bardzo wyraźny sposób.

Najwięcej punktów zdobyły dla AZS-u: Walkowiak 17, Budych 15, Jabłońska 11, Chmielewska 6, Jędrzej 2, Ryfa 2, dla Polonii: Kaniowska 12, Kostowska 14, Szymańska 12, Pulkowska 10, Gwóźdź 8, Baniowska 2.

SPÓJNIA GDAŃSK — LECH 53:56 (37:24)

Koszykarki Lecha zainaugurowały nowy sezon zwycięstwem nad gdańską Spójnią 56:53. Do przerwy prowadzili gdańszczanki 37:24. Mocno odmożdżona drużyna Spójni sprawiała początkowo doświadczonego zawodniczkom z Poznania wiele kłopotów, ale w miarę upływu czasu inicjatywę prześlą w ręce koszykarek Lecha, które wygrały różnicą 3 punktów.

Najwięcej punktów zdobyły dla Lecha: Stróżyna 15, Frackowiak 12, Fromm 11, dla Spójni: Zbikowska 18, Maliszewska 12.

W czwartym meczu I ligi koszykarek ŁKS wygrał w Warszawie z miejscowym AZS-em 79:55 (40:17).

Koszykówka mężczyzn

POLONIA W-WA — LECH 85:81 (47:37)

Polonia Warszawa pokonała Lecha Poznań. „Derby” czoło-

wych zespołów Federacji „Kolejarz” stały pod znakiem interesującej, szybkiej i bardzo ambitnej gry młodego zespołu warszawskiej Polonii. Gospodarze wystąpili bez kontuzjowanych Nowaka i Prokopa. Pierwsza połowa, w której Polonia zastosowała agresywnie krwawe przyniosła wysoka przewagę drużynie warszawskiej. Ciekawa sytuacja zaistniała w pierwszych minutach drugiej połowy, kiedy to w ciągu 1,5 min. Lech zdobył 8 punktów, a w następnej minucie Polonia — taka sama ilość. Pod koniec spotkania Lech dwukrotnie zerwał się do ofensywy i doprowadził nawet do stanu tylko 3 punktów przewagi dla Polonii. Gospodarze wytrzymali jednak mecz lenie kondycyjnie i wygrali. Najlepiej zawodnikiem w Polonii był Gula, któremu dzielnie pomagali młodzi koleźwi. Żmuda, Kwasiński i Wypych. W zespole Lecha do przerwy bardzo dobrze grali Dureiko i Pawelczak, po przerwie natomiast — Maciej Chojnacki.

Najwięcej punktów dla Polonii uzyskali: Gula — 33 i Wypych — 14. Dla Lecha Chojnacki — 18 i Dureiko — 16.

W pozostałych spotkaniach o mistrzostwo I ligi koszykarzy padły następujące rezultaty:

Ślask — Wista 71:59
Górniki Wałb. — Lublinianka 60:66
AZS W-wa — Wybrzeże 63:81
Pogoń Szczecin — Resovia 82:81

WARTA — SPOŁEM ŁÓDŹ 55:56 (30:24)

Koszykarze Warty i Społem rozegrali mecz o mistrzostwo II ligi. Miał on bardzo dramatyczny przebieg i zakończył się zwycięstwem Warty 55:56, mimo, że do przerwy prowadziła Warta 30:24.

W zespole poznańskim najlepiej wczoraj zagrali Kujawiak i Stańko. Wydało się jednak, że poznaniacy zbyt małą wagę przywiązywali do obrony. Bardzo często nie reprezentujący przecież jakiegoś oświeconego formu zawodnicy Społem, łatwo przedostawali się pod koszyk gospodarzy. Celny rzut jest na pewno podstawą w grze w koszykówkę, ale nie można zapominać o defensywie.

Najwięcej punktów zdobyli dla Warty: Kujawiak 19, Stańko 14 i Trojanek 11.

AZS P-N — ŁKS 80:62 (35:31)

Drugi mecz koszykarzy o mistrzostwo II ligi, jaki odbył się wczoraj w Poznaniu, przyniósł zwycięstwo AZS-owi nad łódzkim ŁKS-em 80:62. Do przerwy również prowadzili poznaniacy 35:31.

W pierwszej połowie gra była wyrównana, ale po zmianie stron kiedy akademicki przewyższyli grę i przeprowadzili kilka szybkich ataków, zakończonych celnymi strzałami, ich przewaga stała się bardzo wyraźna. Na wyróżnienie zasłużył młody Szarata, który zdemontował kilka interesujących zagrań pod koszem przeciwnika a ponadto bardzo ofiarne grał w obronie. Poza tym w ataku wyróżnił się Witkowski.

Najwięcej punktów zdobyli dla AZS-u: Szarata 23, Witkowski 20, Domanowski 14, dla ŁKS-u: Machoń 23.

I liga piłki nożnej

Ruch Chorzów — ŁKS Łódź 2:1 (0:0)
Wista — Odra 2:0 (1:0) (t)

Po emocjonującym spotkaniu

Porażka piłkarzy ręcznych Grunwaldu z Anilaną

Kolejna seria spotkań o mistrzostwo I ligi piłki ręcznej mężczyzn, odbyła się wczoraj w halach Gdańska, Łodzi, Szczecina, Katowic i Opola. Poznański Grunwald występował w Łodzi, gdzie miał za przeciwnika miejscową Anilanę. Mecz ten zakończył się zwycięstwem Anilany 13:11 (5:8).

Był to niezwykle dramatyczny, pełen napięcia pojedynek, ale stojący na niezłym poziomie. Poznaniacy już od pierwszych minut meczu, narzucili niezwykle ostre tempo, zaskakując tym swojego przeciwnika. Bramek nie oglądaliśmy w tym spotkaniu zbyt wiele, ale za to większość z nich strzelana była w bardzo efektowny sposób. Grunwald prowadził do przerwy 8:5 i wydawało się, że zdoła wywieźć z Łodzi dwa punkty.

Jednak po zmianie stron gospodarze zaczęli odpracowywać straty i demonstrować bardzo dobry finisz oraz nienaganną kondycję, potrafili ostatecznie odnieść zwycięstwo. Najwięcej bramek dla Grunwaldu zdobył Dybol — 5, dla Anilany Krygier — 4.

Wybrzeże Gdańsk — Pogoń Zabrze 15:21
Pogoń Szczecin — Śląsk Wrocław 17:18
Sparta Katowice — Spójnia Gdańsk 21:18
Gwardia Opole — Stal Mielec 20:21

II LIGA

AZS P-N — OLIMPIA ELBLĄG 26:26

W kolejnym meczu w ramach rozgrywek II ligi, piłkarze ręczni

Liga angielska

P. P. Totalizator Sportowy podaje wyniki meczów I i II ligi angielskiej objętych zakładami piłkarskimi na dzień 4 bm.

1. Arsenal — Coventry 0:2, 2. Birmingham — Tottenham 0:0, 3. Crystal Palace — Everton 1:0, 4. Ipswich — Leeds 2:2, 5. Leicester — Manchester UTD 2:2, 6. Liverpool — Chelsea 3:1, 7. Manchester City — Derby 4:0, 8. Sheffield UTD — Stoke 0:0, 9. Southampton — Norwich 1:0, 10. West Bromwich — Newcastle 2:3, 11. West Ham — Wolverhampton 2:2, 12. Blackpool — Carlisle 0:0, 13. Brighton — Cardiff 2:2.

Hokej na lodzie

Zwycięstwo Polonii na Bogdanie

Kolejnej porażki doznali wczoraj hokeiści Bogdanki w ramach rozgrywek o mistrzostwo Centralnej Ligi Juniorów. Mecz z juniorską Polonią Bydgoszcz zakończył się zwycięstwem gości 11:1, w tercjach 4:0, 6:1 i 1:0.

Mimo wysokiej przegranej (wczorajszy przeciwnik jest ubiegłorocznym wicemistrzem ligi juniorów), zespół Bogdanki był okresami równym partnerem bydgoszczan. Warto odnotować coraz lepszą postawę tej drużyny w meczach ze znacznie przecież lepszymi zespołami. Zbyt często jednak zawodnicy poznaniacy wahała się w sytuacjach podbramkowych, co niejednokrotnie kończyło się stratą dogodnej sytuacji na zdobycie bramki. Warto zwrócić uwagę na te elementy w czasie treningu.

Hokeiści Zjednoczonych Wrzesnia kolejne spotkanie o mistrzostwo II ligi rozegrali w Bytomiu z miejscową Polonią, remisując 4:4. Drużyna z Wrzesnia, jeszcze w 46 minucie prowadziła 4:1, ale niestety w ciągu następnej — 47 minuty straciła dwie bramki. Gospodarze wyrównali w 57 min. z karnego. Rezultaty w poszczególnych tercjach były następujące: 1:2, 0:1, 3:1. (zb)

AZS-u zmierzali się z zespołem Olimpii Elbląg. Spotkanie zakończyło się wynikiem remisowym 26:26.

Remis na własnym terenie, przy żywiołowo dopingującej publiczności, nie może zadowalać Akademików w czasie wczorajszego spotkania mieli okresy, w których grali dobrze, przeżywali jednak chwile słabości, skrótnie wykorzystywane przez przeciwników.

Mecz rozpoczął się niezbyt pomyślnie dla poznaniaków, po kilku skądinąd przeprowadzonych akcjach, goście prowadzili 5:1. Pierwsza połowa meczu zakończyła się zwycięstwem Olimpii 14:11. Znacznie ładniejszy i bardziej zajęty przebieg miała druga połowa spotkania. Rozpoczęli akademicy huraganowymi atakami, jednak do ostatnich minut utrzymywała się przewaga gości. W ostatnich minutach spotkania, po kilku udanych interwencjach Olejnika w bramce, AZS miał nawet możliwość rozstrzygnięcia spotkania na swoją korzyść, zawiody jednak nerwy zawodników.

Najwięcej bramek zdobyli dla AZS-u: Andrzejewski — 6, Gorzaniak — 5, Sobczak i Sojkin po 4. Dla Olimpii: Nadziejko — 12 i Poździej — 7, (zb)

PIERWSZA LIGA KOBIEC

W sobotnim spotkaniu o mistrzostwo pierwszej ligi piłki ręcznej kobiet Pogoń Szczecin przegrała ze Skra Warszawa — 13:16 (5:8).

W Gliwicach miejscowa Sośnica pokonała AZS Wrocław — 17:16 (8:8).

Chorzowski Ruch wygrał z AKS Chorzów — 13:7 (6:4). (ot)

KTO Z KIM GDZIE?

NIEDZIELA

Godz. 9 — IV okręgowy turniej klasyfikacyjny seniorów w szermierce. Sala Szkoły Podst. nr 82 przy ul. Kościuszki 10.
Godz. 10 — Znicz Poznań — Warta Gorzów. Mecz siatkówki kobiet o mistrzostwo ligi międzywojewódzkiej. Sala przy ul. Matejki.

— Drużynowe mistrzostwa okręgu w gimnastyce sportowej. Sala przy ul. Chwiałkowskiego.
Godz. 10.30 — Bogdanka — Polonia Bydgoszcz. Mecz hokeja na lodzie o mistrzostwo centralnej ligi juniorów. Lodowisko przy ul. Północnej.

Godz. 11 — Polonia — Gwardia Koszalin. Mecz piłki nożnej o mistrzostwo klasy międzywojewódzkiej. Boisko przy ul. Harcerskiej.

— AZS — Olimpia Elbląg. Mecz piłki ręcznej o mistrzostwo II ligi. Sala przy ul. Marcelesińskiej.
Godz. 16 — AZS — Polonia Warszawa. Mecz koszykówki kobiet o mistrzostwo I ligi. Sala przy ul. Miłyńskiej.

Godz. 17 — Warta — ŁKS. Mecz koszykówki mężczyzn o mistrzostwo II ligi. Sala przy ul. Saperskiej.

Godz. 17.45 — AZS — Społem Łódź. Mecz koszykówki mężczyzn o mistrzostwo II ligi. Sala przy ul. Miłyńskiej.

Godz. 18 — Olimpia — Wisła Kraków. Mecz koszykówki kobiet o mistrzostwo I ligi. Sala przy ul. Świerczewskiego.

RZEMIOŁ ARTYSTYCZNYCH (Zamek Przemysławski) — codziennie g. 10—15 niedziela i środy — g. 12—18. 5. XI nieczynne.

WIELKOPOLSKIE MUZEUM WOJSKOWE (St. Rynek) — codziennie g. 10—15 wtorek i czwartki g. 12—18.

MUZEUM WYZWOLENIA (Cvta-dela) — codziennie g. 9—17, niedziela i święta g. 10—16.

MUZEUM W KORKNIKU — codziennie g. 9—14.

MUZEUM W ROGALINIE — codziennie g. 10—16.

BIBLIOTEKA IM E. RACZYŃSKIEGO (pl. Wolności) — Wystawa Grafiki Książkowej i Exlibrisu M. Dolnej — poniedziałek, czwartek i piątek — g. 14—19 wtorek i sobota — g. 9—14 niedziela.

PTF (Paderewskiego 7) — Wystawa indywidualna Janusza Koszarskiego — g. 10—19, niedziela i święta — g. 10—15 (od 25. X. do 5. XI).

WOIT (Stary Rynek 77) — „Puszka Nadnotecka” w fotografiach J. Korpala — g. 8—20, sob. g. 8—16 (do 31. XII).

TMMP (St. Rynek 10) — Wystawa fotograficzna „Poznań stary i nowy” Zb. Żoka — g. 10—13 i 16—19, niedziela.

KLUB MPK (Ratajczaka 39) — „Życie Republiki Radzieckiej” w fotografii APN — g. 10—12, niedziela.

BWA St. Rynek — Rzeźba Ireny Woch: Szkło artystyczne Federacji Rosyjskiej i tkanina artystyczna na Republik Nadbałtyckich — g. 10—18, niedziela, poniedziałek nieczynna.

LISTOPAD	Elżbiety, Sławomira
5	Feliksa, Leonarda
Niedziela	
6	
Poniedziałek	Ście: 6.54—16.17

TEATRY

NIEDZIELA

POLSKI — g. 19 „Zemsta”.
NOWY — g. 19 „Niespodzianka”.
OPERA — g. 18 „Jeziro Łabędzie” (przedst. zamkn.).
OPERETKA — g. 15 „Dziękuję ci Ewo” (premiera).
MARCINEK — g. 11 i 17 „Błękitny jeź”.
KABARET TEY (Masztalarska 8a) — g. 16 „Wizyta i Kwita”.
W poniedziałek teatry nieczynne.

KINA

NIEDZIELA I PONIEDZIAŁEK
KDF MUZA — g. 10, 12.30, 15 „Dyrektor” (radz. 14.1.). g. 17.30, 20 „Noce nad Nową” (radz. 16.1.). g. 17.30, 20 „Cztery serca” (radz. 14.1.). g. 17.30, 20 „Polonez Ogińskiego” (radz. 11.1.).
PALACOWE — g. 15 „Wolga

Wolga” (radz. 11.1.). g. 17.30, 20 „Temat na niewielkie opowiadanie” (radz. 14.1.), poniedziałek, nieczynne.

APOLLO — g. 10, 12.30, 15, 17.30, 20 „Polonez Ogińskiego” (radz. 11.1.). g. 17.30, 20 „Ostatnia gra Karima” (radz. 16.1.).

BAŁTYK — g. 14 i poniedziałek, g. 10, 12 „Kochany drapieżnik” (radz. 7.1.). g. 12, 16, 18, 20.15 „Minuta milczenia” (radz. 14.1.). g. 14, 20 „Sołaris” (radz. 16.1.). g. 17 — seans zamkn.

CZTERNASTKA — g. 10, 12.30, 15, 17.30, 20 „Ziemia faraonów” (USA 14.1.).

GONG — g. 10, 12 „O szóstej wieczorem po wojnie” (radz. 16.1.). g. 16, 18, 20 „Młotne kłopoty” (radz. 16.1.). g. 10, 12, 16, 18, 20 „Leca żurawie” (radz. 16.1.).
GRUNWALD — g. 12 „Zła królowa (baika) g. 15, 17 „Chwarska ballada” (radz. 14.1.). g. 19.30 „Niekochana” (pol. 16.1.) poniedziałek nieczynne.

GWIAZDA — g. 10, 12, 14 „Tajemnica Taiji” (radz. 12.1.). g. 16, 18, 20 „Po kruchym lodzie” (radz. 16.1.). g. 10, 15, 18, 20.15 „Pomyłka szpiega” (radz. 14.1.).
KOSMOS — g. 11, 17 „Przygodny misia Yogi” (USA 7.1.). g. 19.30 „Ballada o Cable’u Hogue’u” (USA 16.1.). g. 17 „Tajemniczy młot” (radz. 14.1.). g. 19.30 SDF „Fantom” (15.10 do Yumy).
MALTA — g. 14.30 „Szare kaczki” (radz. 16.1.). g. 15, 18 „Szkłana kula” (pol. 14.1.). g. 20 „Obym wstępn wzbroniony” (pol. 16.1.). g. 16, 18, 20 „Ostrożnie babciu” (radz. 12.1.).
MINIATURKA — g. 14, 16 „Zio-

dział samochodów” (radz. 11.1.). g. 18, 20 „Wspomnienia z przyszłości” (NRF 14.1.), poniedziałek, nieczynne.

OLIMPIA — g. 11 „Jeszcze mnie popamiętasz” (baika). g. 12 „Jak poskromić lwy” (baika). g. 13, 15 i poniedziałek, g. 10, 12.30, 15, 17.30, 20 „Porachunki” (ang. 18.1.).

OSIEDELE — g. 15.30, 17.30, 19.30 „Ocalenie” (pol. 16.1.). g. 10, 12.30, 15, 17.30, 19.30 „Dzieci Don Kichota” (radz. 11.1.).

PANCERNIAK — g. 11 „Skarby sezamu” (baika). g. 17 „Hata-ri” (USA 11.1.). g. 20 „Trzej świadkowie” (czes. 14.1.). g. 10, 12.30, 15, 17.30, 19.30 „Luboska” (radz. 12.1.). g. 20 „Trzej świadkowie”.

PRZYJAŹŃ — g. 15.45, 18.20 „Bohater Dalekiego Wschodu” (radz. 14.1.). g. 10, 12.30, 15, 17.30 „Wyzwolenie” (cz. 14.1.). g. 17.30, 20 „Wyzwolenie” (cz. 14.1.).

RUSAŁKA (Swarzędz) — g. 14 „Utracona korona” (pol. 7.1.). g. 15, 17, 19.30 „Love story” (USA 16.1.). g. 20 „Trzej świadkowie”.

SCALA — g. 14, 16, 18, 20 „Sacer w wiosennym deszczu” (USA 16.1.). g. 16, 18, 20 „Smak zemsty” (hiszp. 14.1.).

WARTA — g. 10, 11, 12, 14 „Wojtek, Piotrek i Azorek” (radz